

IACOV

ȘI

MOISE

Carte pentru toți dar în special pentru tinerii credincioși

©1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)

Postfach 80 D-35673 Dillenburg

IACOV

ADEVĂRATA SCHIMBARE. PIETRE SCUMPE

Învățăturile pe care le avem din viața lui Iacov privesc lucrarea de creștere, de împlinire a creștinismului, prin Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta face loc în viața noastră descoperirii lui Hristos. Această creștere (educație) nu se ocupă cu omul nostru cel vechi și cu păcătoșenia lui, ci cu firea cu care ne-am născut. Înainte de întoarcerea la Dumnezeu, amândouă, omul nostru cel vechi și firea noastră (carnea), sunt una și nu le putem deosebi, dar la creștini, în Sfânta Scriptură, ele sunt deosebite.

Când a fost Adam în grădina Edenului, era, din fire, o personalitate foarte precisă și conștientă de sine; el nu avea om vechi. Dispunea de voie liberă, astfel că putea să lucreze pe răspundere proprie, deci era fără păcat.

Puterea naturală e aceea pe care o primim odată cu viața noastră în trup din mâna lui Dumnezeu, a Creatorului. Puterea duhovnicească e aceea pe care o primim de la Dumnezeu prin har. La naștere primim înțelepciune, îndemânare, înțelegere, elocvență, simțire și conștiință și toate împreună formează personalitatea noastră (făcând abstracție de păcat). Dar Adam s-a schimbat după căderea în păcat. L-a invadat păcatul și a pus stăpânire pe el.

Acum el nu mai era un om natural. Era în el și „omul vechi”. El se afla sub stăpânirea păcatului și păcătuia cu bună știință. Înainte de a păcătui, Adam era un om natural. După ce a păcătuia era un „om vechi”.

Trebuie să fim atenți când e vorba să facem o paralelă între noi și Domnul Isus ca Om în trup; putem spune cu toată siguranța că Isus n-a avut om vechi, fiindcă n-a avut păcat. Dar avea și El un „Eu”, avea putere naturală, dar niciodată și nici în cel mai mic lucru n-a abuzat de această putere iată deosebirea. A avut și El personalitate și individualitate oricine trebuie să aibă dar nu Si-a ales nimic din propria-I putere. „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi” (Ioan 5.30). Așa socotea El inutilele străduințe omenești care-L exclud pe Dumnezeu. De aceea putem înțelege de ce putea El să spună despre rodul nostru duhovnicesc: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15.15). În contrast cu El, noi avem „omul vechi” care e vândut păcatului. Acesta trebuie dat la o parte și Dumnezeu a și făcut lucrul acesta la crucea lui Hristos. Acesta este însă numai începutul lucrării lui Dumnezeu în noi, pentru că încă există în noi omul firesc, la care Dumnezeu trebuie să lucreze. În ochii lui Dumnezeu, noi nu numai că păcătuim, dar facem o mare mulțime de lucruri cu cea mai bună intenție de a-L mulțumi, alegem ce e greșit și nu-I putem fi pe plac. Să ne gândim, de exemplu, la oamenii care mereu cu aceeași lipsă de călăuzire spirituală trâmbițează tot

ce știu despre lucrurile duhovnicești. Aici nu e la lucru omul vechi, ci omul firesc. Nu este un păcat să vorbim despre lucrurile duhovnicești, dar omul natural face lucrul acesta din propriul său imbold și nu pentru că Domnul vrea acest lucru.

Viata firească înseamnă să facem ce vrem noi, nu ce vrea Dumnezeu. Noi facem multe fapte bune și zidim o clădire impresionantă, pe temelia care este Isus Hristos. Dar Domnul numește aceasta „lemn, fân, trestie” (1 Corin teni 3.12). Pielele acestea nu sunt rele în sine, dar cuprind în ele lucruri pe care le-a făcut omul. Omul zidește clădirea lui Dumnezeu, dar lucrarea este judecată și atunci nu e vorba dacă lucrarea e bună sau rea, ci de acela care face lucrarea. Deosebirea dintre omul natural și omul vechi este fundamentală. Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său. Ce se întâmplă dacă noi punem ființa noastră în El și El pe a Lui în noi? Într-o zi Îl primim ca pe Domnul și Mântuitorul nostru și curând descoperim că omul nostru cel vechi a fost lichidat odată pentru totdeauna la crucea lui Hristos (Romani 6.6). Dumnezeu nu S-a mai ostenit să-l cârpească ori să-l îmbunătățească, ci l-a răstignit în Hristos și astfel l-a dat la o parte pentru totdeauna. Prin aceasta, întrebarea cu privire la păcat s-a rezolvat. E foarte important să știm lucrul acesta. Înaintea lui Dumnezeu omul vechi trebuie să moară. Prin aceasta ni se deschid ochii și ni se descopere adevărul că noi chiar am murit în Hristos și că Hristos Însuși este viata noastră cea nouă, El, care locuiește în noi, care ne dă putere și este totul pentru noi. Aceasta este o descoperire minunată!

Dar pe lângă această viață de curând prezentă în noi, rămâne și omul natural sau firesc, firea omenească, bună, respectabilă și prețioasă, care vrea să-I placă lui Dumnezeu. Cu aceasta are de-a face Dumnezeu în Iacov!

În lucrarea lui Dumnezeu față de Iacov, totul se centrează în jurul întrebării cu privire la împlinirea voii lui Dumnezeu. De ea se interesa Iacov mai mult decât de păcat. El știa că Dumnezeu cu privire la el și la fratele lui a spus: „Cel mai mare va sluji celui mai mic”(Geneza 25.23). Potrivit cu această desoperire, el a încercat să realizeze acest lucru. A folosit mijloace omenești ca să atingă un scop dumnezeiesc. Ținta lui erau lucrurile duhovnicești și împlinirea voii lui Dumnezeu, însă a comis numai greșeala fundamentală de a face toate acestea în felul său propriu.

Dumnezeu nu urăște numai păcatul. Nici firii omenești nu-i face loc nicăieri. Domnul Isus n-a păcătuit niciodată. El n-a arătat niciodată că depinde de El de a face binele ori de a face ceva. În relațiile Sale cu omul nostru firesc, Dumnezeu țintește să ne ducă în locul pe care Și l-a ales să-l ocupe Hristos însuși. Din fire, noi ne simțim în putere și în stare de a gândi, a plănuși și a face multe lucruri. Dumnezeu trebuie să ne arate slăbiciunea și să ne aducă în poziția de a nu mai gândi, plănuși sau lucra nimic fără El. Omul vechi a murit în Hristos, nu mai poate fi reparat, dar omului firesc i

se mai poate face ceva: nu să fie îmbunătățit, ci să fie nimic. La fiecare pas i se iau destoiniciile (capacitățile). Duhul Sfânt dezbracă de putere viața noastră firească pas cu pas, pentru că înaintea lui Dumnezeu suntem morți. Dar de ce se întâmplă lucrul acesta? Ce vrea să ni se arate și unde duce lucrul acesta?

Am văzut că „a fi în Hristos” conduce și la „a fi Hristos în mine”, că faptul exterior conduce la un fapt interior și că numai prin amândouă îl pot avea pe Dumnezeu. În același fel, educația Duhului Sfânt ne călăuzește prin împrejurări exterioare spre a ajunge ca Hristos să ia chip în noi (Galateni 4.1, 9), astfel încât să ducem o viață care, într-un înțeles nou, să izvorască din El.

Chipul lui Isaac întrupează locuirea lui Hristos în noi, după expresia lui Pavel din Galateni 2.20: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. În imaginea lui Iacov avem de-a face cu lucrarea lui Hristos în noi care țintește ca „viața pe care o trăiesc în trup s-o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu”. Este lucrarea Duhului Sfânt în sensul acesta, ca Hristos să poată lua chip în noi. Dumnezeu procedează în așa fel cu omul firesc, încât Hristos să poată locui în noi, iar noi să aducem roada Duhului (Galateni 5.22).

Evrei 12.5-11 vorbește despre disciplina sau despre pedeapsa plină de dragoste a Domnului. Dumnezeu, care este „Tatăl duhurilor” noastre, Se poartă cu noi ca și cu niște fii și face lucrul acesta spre folosul nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Sale. Aceasta se deosebește în mod evident de 1 Corinteni 1.30, unde se arată clar că „Hristos a fost făcut pentru noi sfințire”. În Evrei 12 se arată că prin încercări și suferințe devenim părtași ai sfințeniei lui Dumnezeu. Aceasta e ceva constructiv, ceva care se lucrează în noi. Suferința grea aduce roada păcii, o roadă care este adusă prin Duhul lui Dumnezeu, fără nici o efortare.

Ce înseamnă aceasta? Firea noastră omenească e bucuroasă să-și afișeze experiențele duhovnicești. Vorbim bucuros și în chip ușor despre ceea ce ne-a învățat Domnul cu privire la eliberarea de sub puterea păcatului (nu vorbesc despre „mărturie”, care este cu totul altceva) și apoi repetăm ceea ce, după pretenția noastră, am lepădat. Totuși facem din nou același lucru. Și așa se întâmplă mereu, până când, deodată, cu totul spontan, ajungem să nu mai cădem în ușurătate duhovnicească. Nu ne hotărâm să nu mai vorbim, dar nu mai vorbim. Prin suferință am învățat ceva. În acest mic exemplu avem o parte neînsemnată din ceea ce se cuprinde în expresia: lucrarea lui Hristos în mine. Chiar și în această simplă stăpânire de sine, ființa lui Hristos în faptă și în adevăr a devenit a noastră. Duhul Sfânt dezvoltă în noi o ființă nouă. Înșușirile enumerate în Galateni 5.22, sub titlul „roada Duhului”, sunt virtuți pe care le dă prezența Duhului Sfânt în orice credincios; ele sunt roade noi, care cresc de la sine. Pomul bun face roade bune. Este ca și când un piersic și un păr ar fi plantați unul lângă altul, în același pământ și li s-ar da aceeași îngrijire, tot atât de multă apă,

gunoi și lumină. Fiecare va da roadele caracteristice lui. Amândoi prelucrează substanțele de afară, dar fiecare le va transforma în fructele care-i sunt proprii. Tot astfel lumina soarelui viața lui Hristos este transformată în noi în ceva care este vizibil al nostru. Astăzi Dumnezeu vrea în primul rând ca noi să-L cunoaștem pe El prin Hristos și în al doilea rând ca Duhul Sfânt să-L lase pe Hristos să lucreze în așa fel în noi, încât El să devină ființa noastră. Puțini dintre noi știu ce înseamnă locuirea lui Hristos înăuntrul nostru. Și mai puțini oameni știu ce înseamnă să ia Hristos chip în noi, prin Duhul Sfânt. Dar tocmai aceasta este lucrarea de prefacere, de creștere a noastră de către Dumnezeu. Dacă întâlnim un credincios înaintat în vârstă, care ani de-a rândul a trecut prin disciplină și poate prin suferințe, sub mâna lui Dumnezeu, atunci ne izbim de o adâncă experiență duhovnicească, de o asemănare cu Hristos care arată cât de real și cât de adânc a luat Hristos chip în el. Nu numai viața, ci cele mai mari adâncimi ale caracterului lor devin asemenea lui Hristos. Putem spune că aceasta este „opera Duhului Sfânt”. Unii dintre noi sunt foarte iscusiți și pot face orice fără greutate. Alții sunt impetuoși, oricând gata să lucreze pentru Dumnezeu, fără a suferi întârziere. Un astfel de om era Petru. Dumnezeu nu l-a îmbunătățit, ci l-a făcut să-și simtă neputința pentru ca Hristos să ia chip în el. De aceea îl întâlnim pe Petru mai târziu nu numai într-o nouă viață, ci ca pe un om nou. Și Pavel a fost un om în care a luat chip Hristos, prin multe încercări: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă aflu” (Filipeni 4.11). Printr-o astfel de experiență care, desigur, cere timp, a ajuns să aibă o umblare pas cu pas foarte hotărâtă în viața sa. și aceasta ne trebuie și nouă: nu numai o viață schimbată în care nu mai trăiesc eu, ci Hristos, ci și schimbarea persoanei în caracterul și felul ei de a gândi. Natural că nu o putem avea pe a doua fără a o avea pe prima, dar Dumnezeu le dorește pe amândouă; El dorește o adevărată schimbare în noi. În Pavel s-a făcut o astfel de schimbare adevărată. Nu a fost numai o nouă convingere. În 1 Corinteni 7 sunt câteva versete în care Pavel vorbește din propria lui inițiativă și își exprimă o părere de rău pur personală: „Lucrul acesta îl spun ca o îngăduință; nu fac din el o poruncă” (versetul 6); „celorlalți le spun eu, nu Domnul” (versetul 12). Cine îndrăznește să vorbească așa? și totuși Dumnezeu a primit această propoziție în Cuvântul Său. „Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat de la Domnul harul să fiu vrednic de crezare” (versetul 25). Hristos a luat chip în el și ce spune un astfel de om are preț înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă sunt propriile lui cuvinte. Pavel era un vas pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că putea să spună: „Le poruncesc nu eu, ci Domnul” (versetul 10), dar în împrejurarea aceasta, ca și în altele, vorbește în baza părtășiei lui cu Dumnezeu și de aceea Dumnezeu poate să-l aprobe. Numai un om care a experimentat puterea transformatoare a Duhului Sfânt poate să vorbească cum vorbea Pavel: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11.1). Dacă un alt om ar spune lucrul acesta,

I-am socoti primejdios de mândru, dar suntem siliți să recunoaștem puterea lui Dumnezeu în acei oameni în care lucrează Duhul Sfânt. Această lucrare de transformare a vieții pe care o face Duhul Sfânt este fundamentală. Porunca lui Isus în Matei 28.19 spune: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”. Credinciosul își ia mântuirea sa, dar nu-i este de ajuns atâta; nu este aceasta încheierea. Ucenicul are de învățat și viața îi e plină de exerciții și de disciplină. Aceasta e slujba sfântă a Duhului.

SOLUȚIA LUI DUMNEZEU

Dacă privim istoria lui Iacov, observăm că aceasta e izbitor de asemănătoare cu a noastră. Înainte de a lucra Dumnezeu cu el, suntem înclinați să luăm față de Iacov o atitudine de superioritate și să-l condamnăm ca încăpățânat de neiertat. Dar după ce descoperim puterea firii pământești în noi, propria noastră slăbiciune, păcătoșenia și încăpățânarea noastră, vedem atunci că Iacov e și în noi. și când, în sfârșit, studiem ultimii 17 ani ai vieții sale, când îl auzim ce vorbește și îi vedem comportarea, atunci trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru felul cum știe să lucreze în om. E greu să mai găsim în Vechiul Testament un om care să sfârșească cum a sfârșit Iacov. Ne curg lacrimile când vedem ce minunat a lucrat Dumnezeu cu el și cum harul Său l-a așezat la locul potrivit și folositor Lui și altora. Un om în aparență inutilizabil a devenit un vas de folos pentru planul de mântuire al lui Dumnezeu. Dar toate roadele pe care le-a adus Iacov au fost rezultatul disciplinei exercitate de Dumnezeu asupra lui. Dumnezeu a pus mâna pe puterea firească a lui Iacov și astfel a devenit un vas de cinste spre slava lui Dumnezeu. Aceasta este educația Duhului Sfânt, care face să ia ființă în noi chipul lui Hristos; nu este vorba de două urmări despărțite una de cealaltă. Viața lui Hristos face să ia chip Hristos în ucenicii Săi și apoi roadele vin în mod cu totul natural, spontan. De aceea avem mult de învățat de la Iacov. Putem deosebi în viața lui 4 perioade:

1. Iacov cel firesc (Geneza 25);
2. Iacov încercat și crescut prin diferite împrejurări (Geneza 28.31);
3. Schimbarea vieții firești (Geneza 32.36);
4. „Roada păcii” (Geneza 37.50).

Ne vom ocupa mai întâi cu caracterul lui Iacov. Din fire el a fost un luptător. Așa s-a născut (Geneza 25.22-26). Era cu totul altfel decât Isaac. Isaac nu făcea nimic numai lua și primea. De la început Iacov e un plănuitor iscusit și viclean care e plin de încredere că el face totul. Cum va putea Dumnezeu s-o scoată la capăt cu un astfel de om, să facă din el un vas pentru planul Lui de mântuire? Nu numai că tot ce făcea era fals, dar era din fire, chiar dinainte de a se naște, un om care nu putea fi folosit de Dumnezeu. A voit să-l rețină pe Esau ca să fie el întâiul născut; și pentru

că n-a reușit, atunci orice înșelăciune, orice diplomație erau pentru el drepte numai să poată recupera paguba. Cum putea un astfel de om să-i fie de folos lui Dumnezeu? La această întrebare nu putem da nici un răspuns rațional. Numai harul lui Dumnezeu poate să îndreptățească alegerea acestui om: „Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă s-a zis Rebecii: Cel mai mare va fi rob celui mai mic", după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât" (Romani 9.11,13). Nu există altă explicație decât alegerea liberă, gratuită, a harului lui Dumnezeu. Dumnezeu a voit să-și aleagă El însuși un om. Trebuie să credem în alegerea lui Dumnezeu. Dacă Și-a început lucrarea Sa bună în noi, atunci o va și termina. El e primul și tot El e ultimul. Dacă credem în alegerea lui Dumnezeu, atunci putem să ne și încredem în El. Dacă îți vine să spui: „Eu sunt pentru Dumnezeu un caz prea greu, atunci ar trebui să te îndrepti cu încredere spre Dumnezeul lui Iacov. Nu Iacov L-a ales pe Dumnezeu întâi; Dumnezeu l-a ales pe Iacov înainte de a se naște și așa este și cu noi. Dacă recunoaștem alegerea harului lui Dumnezeu, vom fi scutiți de orice frământare. Era voia lui Dumnezeu ca Iacov să stăpânească. Iacov știa lucrul acesta, aflase despre planul lui Dumnezeu, a cărui adevărată însemnătate o cunoștea și care stabilea că el este cel ales, nu Esau. El a văzut alegerea și ținta lui Dumnezeu, dar voia să realizeze el însuși totul. Astfel, pe când era încă tânăr, Iacov și-a cumpărat dreptul de întâi născut; într-o zi, pe când Esau a venit acasă de la vânatoare, i-a spus: „Lasă să fiu eu cel mai mare și tu cel mai mic" (Geneza 25.29-34). Motivul era just, dar a întrebuițat propria lui rațiune pentru a căpăta ce voia să-i dea Dumnezeu.

În capitolul 27 ni se spune apoi cum l-a înșelat pe tatăl său ca să obțină binecuvântarea. Natural, avem toată înțelegerea pentru problemele lui Iacov. Isaac trimisese pe Esau la vânatoare ca să-i dea binecuvântarea de întâi născut. Cum rămânea atunci cu făgăduința lui Dumnezeu? Iacov cercetase planul făgăduinței, dar acum vedea primejdia. A crezut că trebuia să se lupte în vreun fel ca să se facă voia lui Dumnezeu. Privind lucrurile din punctul lui de vedere, avea dreptate, dar gândurile lui erau ale omului firesc. Observăm că tot ce a făcut Iacov era în armonie cu împlinirea planului lui Dumnezeu, dar Iacov nu putea să aștepte vremea lui Dumnezeu și nu-l lăsa pe Dumnezeu să lucreze, ci se apuca să ia el singur măsuri pentru realizarea a ceea ce se părea că Dumnezeu nu va putea face.

Omul nostru firesc folosește puterea omenească și iscusința sa, pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Dacă tronul lui Dumnezeu este în primejdie să se prăbușească, noi întindem mâna ca să-l sprijinim. „Trebuie să facem ceva!", obișnuim noi să spunem. Acesta este Iacov, omul firesc cu capacitatea lui, cu planurile lui, cu iscusința lui.

Dar rezultatul ostinelilor lui a fost că Esau, văzându-se înșelat, s-a hotărât să-l omoare pe Iacov, din care cauză acesta a trebuit să fugă de acasă. Nu numai necurăția îl face pe om nedestoinic pentru voia lui Dumnezeu și deci incapabil s-o facă, ci și binele care se află în om este tot așa de periculos. Cu cât îi e inima mai plină de planuri, cu atât rezultatul va fi o greșală mai mare, câtă vreme omul folosește pentru realizarea lor puterea firească. Iacov încă nu învățase să-l aștepte liniștit pe Dumnezeu care spune: „Când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?” (Isaia 43.13). Era alesul lui Dumnezeu. Dumnezeu îl voia pe el, dar el nu-l cunoștea nici pe Dumnezeu, nici pe sine însuși. N-a putut să realizeze binecuvântarea obținută prin înșelare. A primit doar pedeapsa lui Dumnezeu. Tocmai oamenii iscusiți în chip firesc trec adesea prin astfel de experiențe. Prin disciplina Sa, Dumnezeu l-a dus tocmai la ținta pe care el căutase s-o atingă prin înșelare. Chiar din Betel, când încă nu părăsise țara, a și intrat sub disciplina lui Dumnezeu (Geneza 28.10-22). Dumnezeu i-a vorbit printr-un vis. Nu putea să-i vorbească direct, câtă vreme el își avea încă propriile lui planuri. Dar ce minunat este ce-i spune Dumnezeu lui Iacov: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ti-l voi da tie și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului, te vei întinde la apus și la răsărit, la miază-noapte și la miază-zi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta” (Geneza 28.13-14). Nu ne-am fi mirat dacă Dumnezeu ar fi spus cuvintele acestea la sfârșitul vieții lui Iacov, dar ele sunt spuse aici chiar la început! Îi este oferită întreaga binecuvântare, cu toate că el e încă înfășurat în conștiința de sine, firească, puternică și pornită spre luptă. Cum e cu putință așa ceva? Cu siguranță că numai Dumnezeu Se cunoștea pe Sine însuși. El avea mare încredere în ceea ce El însuși își propusese să facă. Stia că Iacov, care era al Lui, nu va putea să-I scape din mână și, mai curând sau mai târziu, el va deveni vasul Său pentru gloria Sa.

„Îți voi da” spune Dumnezeu. Deci nu mai rămânea nimic de făcut pentru Iacov. Ce glorios lucru e că Dumnezeu are o astfel de încredere! El știe că își poate duce planurile la îndeplinire. Când este vorba de un om ca Iacov, suntem înclinați să socotim că o astfel de descoperire directă a voii lui Dumnezeu este într-o oarecare măsură riscantă. Dar sfârșitul era sigur. Planurile lui Dumnezeu se împlinesc întotdeauna, pentru că așteptarea Lui se îndreaptă spre El însuși și nu spre noi. Ar trebui să învățăm odată că Dumnezeu nu poate fi biruit! Ar trebui să observăm că la Betel, cu toată starea duhovnicească proastă în care se găsea Iacov, Dumnezeu nu are pentru el un singur cuvânt de mustrare. Noi l-am fi dojenit pentru multe lucruri! Dar Dumnezeu n-a amintit nimic din ce se întâmplase. El știa totul cu privire la Iacov, cu privire la înșelăciunea pe care o făcuse și la lupta lui vicleană. Știa că era tipul omului hotărât să-și atingă ținta, cu toate mijloacele ce puteau fi imaginate.

Dar tocmai de aceea nu-a mustrat. Ar fi fost în zadar. Iacov era așa cum era și nu se putea schimba, iar Dumnezeu nu cerea de la el lucrul acesta. Dumnezeu stia că Iacov era în mâinile Lui și ceea ce Iacov nu putea să îndeplinească, putea Dumnezeu. Când, după douăzeci de ani, Iacov se întoarce la Betel, devenise cu totul un alt om. și Dumnezeu stia că se întâmplase lucrul acesta. Pentru un lucru care nu se poate face în zece ani, trebuie douăzeci de ani. La sfârșitul acestei perioade de timp, Dumnezeu era tot Cel Sfânt. El știa purtarea lui Iacov, cum lucrase în chip neînțelept, dar Dumnezeu își avea planurile Lui. Timpul a lucrat în favoarea lui Dumnezeu. Făgăduința Lui făcută lui Iacov era mai mare și mergea mai departe decât cea făcută lui Avraam și lui Isaac. „Iată, Eu sunt cu tine și te voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta. Căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun” (Geneza 28.15). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru această făgăduință deosebită pe care i-a dat-o lui Iacov! Ea nu cuprinde nici o condiție.

Nu găsim în ea nici un „dacă tu ... atunci Eu”. Oricum ar fi fost Iacov cel firesc, Dumnezeu avea un plan cu el; El avea să-și urmărească calea în viața lui Iacov. Chiar pentru cazurile cele mai grele, El are o ieșire care duce la țintă. Dumnezeu nu poate fi învins. Nimic nu-L poate face să Se oprească la jumătatea drumului. Pe când cu visul din Betel, Iacov era în mâna lui Dumnezeu și cei douăzeci de ani pe care i-a făcut în școala Lui au făcut în el o schimbare totală. Dar acum, la începutul călătoriei, încă nu și-a dat seama de însemnătatea făgăduinței. Descoperirea lui Dumnezeu în visul de la Betel nu l-a schimbat pe Iacov cât de puțin. Când îl privim pe El, atunci strigăm: „Doamne, ce desăvârșită e lucrarea Ta, dar ce mizerabil e materialul la care lucrezi Tu”!

Versetele 16 și 17 ne fac, să bănuim că Iacov, când s-a deșteptat, nu și-a mai adus aminte ce-i spusese Dumnezeu în vis, ci era doar plin de spaimă, fiindcă dormise la poarta cerurilor. Făgăduința rămăsese pe planul al doilea. Ii era frică de Dumnezeu. Casa lui Dumnezeu este într-adevăr ceva înspăimântător pentru aceia al căror om firesc mai este încă la lucru. „In casa lui Dumnezeu se descoperă puterea Lui, ordinea casei Lui, sfințenia și dreptatea Lui”. Pe drept este temut Dumnezeu, câtă vreme firea pământească este încă la lucru, mândră și activă.

Atunci Iacov a vorbit către Dumnezeu și a făcut o juruință, spunând: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu”. Iacov zice: „Dacă,... dacă,... dacă, ... atunci”. Vedem de aici spre ce se îndreaptă dorințele lui Iacov: spre hrană și îmbrăcăminte.

Pierduse cu totul din vedere planul de mântuire al lui Dumnezeu. Dar, desigur, descoperim și aici educația pe care i-o face Dumnezeu. Iacov fusese tânăr și mama sa îl răsfătase; acum însă e singur și nu știe ce-l așteaptă. Tocmai în situația aceasta începe educația. El dorea hrană, îmbrăcăminte și reîntoarcerea acasă! „Si iti voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Geneza 28.22). Acesta e Iacov! Dacă Tu-mi vei da toate acestea, Îți voi da și eu Tie a zecea parte! Voia să facă o afacere, chiar cu Dumnezeu. Pentru el toate erau privite din punctul de vedere al câștigului pe care-l va realiza. Tot așa privea el și Betelul. Și cu toate că Iacov nu s-a putut ridica până la înălțimea făgăduințelor lui Dumnezeu, totuși, din momentul acela, Dumnezeu a fost pentru el Dumnezeul Betelului. Iacov a fost adânc impresionat.

Apoi Iacov a venit la Haran și în Geneza 29.9-11 citim că Rahela a fost cea dintâi rudă care i-a ieșit în cale. Iacov a plâns. Rahela îi aducea aminte de anumite lucruri din trecutul lui, care îl frământau în inimă și care-l puseseră pe drumul pe care se găsea. Înainte de a fi plecat de acasă se simțea tare și putea în felurite chipuri să îndepărteze lacrimile. Numai cei care nu mai văd nici o ieșire plâng. Drumul lui Iacov îl dusesese de la bogăție la sărăcie. Dumnezeu Se apropia de el și îl disciplina. Timp de o lună întreagă, Iacov a fost oaspete în casa rudelor sale. Atunci Laban i-a zis: „Fiindcă ești rudă cu mine, să-mi slujești oare degeaba? Spune-mi, ce simbrie vrei?” (versetul 15). Dar în versetul 14 nu se face nici o mențiune că Iacov slujise. Gazda sa îi creaa acum o nouă situație. În realitate, atât Laban cât și Iacov erau mânați numai de gândul câștigului în tot ce făceau. În privința aceasta, omul firesc și cel lumesc sunt la fel. Existau în Iacov multe colțuri care trebuia să fie șlefuite și, pentru că Esau nu putea face lucrul acesta, a trebuit să fie dat pe mâna lui Laban. Există multă neînțelegere și multe conflicte când se întâlnesc doi oameni de același caracter. La început se spusese: „Os din oasele mele și carne din carnea mea”. Acum se spune: „Tu lucrezi și eu îți voi plăti”. Acest lucru îl spusese Laban prin politicoasele sale cuvinte: „Nu poți să muncești aici în zadar”. Acasă Iacov fusese fiu. Aici era slujitor. Era păstor și unchiul său era un stăpân aspru. Încă odată mâna lui Dumnezeu era la lucru pentru a-i face educația.

Dar aveau să mai vină și altele asupra lui Iacov. El i-a slujit lui Laban șapte ani pentru Rahela, prima lui dragoste, ca să-i fie soție, dar Laban l-a înșelat! În loc să i-o dea pe Rahela, i-a dat-o pe Lea. E greu și amar să-ți înghiți propria otravă! Astfel Iacov a trebuit să slujească încă șapte ani, în total paisprezece, pentru cele două fiice ale lui Laban. I-a păzit oile și de zece ori Laban i-a schimbat simbria. Astfel Iacov a fost introdus sub disciplina lui Dumnezeu și a fost încercat și probat, dar în toate acestea, mâna lui Dumnezeu era asupra lui, pentru că El făgăduise că-l va aduce pe Iacov înapoi acasă.

Laban putea să facă planuri și repartizări tot așa de bine ca și Iacov și chiar pentru un om ca Iacov nu era ușor să-l însele. Dar într-un anumit punct tot a reușit. A făcut un plan pe termen lung și a reușit să-și mărească turma și bogăția pe socoteala unchiului său; din toate acestea se vede limpede că Iacov nu se schimbase cât de puțin. Dar Iacov a recunoscut mâna lui Dumnezeu care-i făcea educația. Chiar dacă în toți acești ani n-a pomenit Numele lui Dumnezeu nici măcar o singură dată, la nașterea lui Iosif s-a gândit totuși la casa părintească și a încercat să se reîntoarcă (Geneza 30.25). Dar nu putea să scape. Acolo a fost silit să petreacă douăzeci din anii tinereții lui cu un om ca Laban.

Ce face Dumnezeu e bine făcut. El lasă împrejurările să lucreze în favoarea noastră. Ele sunt destinate să submineze și să slăbească părțile tari ale omului nostru firesc. Pentru aceasta trebuie douăzeci de ani, poate și mai mult. Dar Dumnezeu întotdeauna știe ce face.

Vedem lucrul acesta foarte lămurit la sfârșitul vieții lui Iacov. În vremurile de mai înainte n-a putut să fie privit cu iubire de oamenii săi, pentru că trebuia ca toți să slujească numai scopurilor sale, dar la sfârșit a ajuns un om blând și vrednic de iubire. „În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos" (1 Petru 1.6-7). În viața credinciosului nu există nici un lucru întâmplător. Totul e rânduit și măsurat. Nouă ne vine greu să primim pedeapsa, dar ea slujește pentru a ne face părtași sfințeniei lui Dumnezeu.

DUMNEZEU ÎNVINS

Viața lui Isaac a fost pașnică și s-a scurs fără nici o luptă. Viața lui Iacov a fost o luptă necurmată. La Isaac toate au mers ușor; pentru Iacov, chiar cel mai neînsemnat lucru s-a dovedit a fi greu. Dumnezeu este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, de aceea nu-l putem avea pe Isaac fără Iacov, nici pe Iacov fără Isaac.

Ne gândim la situația amândurora. Dinspre Dumnezeu suntem bogați și desăvârșiți în Hristos. Dar asupra puterii noastre firești trebuie să lucreze mâna lui Dumnezeu, care disciplinează și modelează. De disciplina aceasta nu putem scăpa, dar, trecând prin ea, ne vom bucura de plinătatea darurilor cerești. Dacă există deosebiri în ce privește disciplina, este pentru că unii au în ei mai mult din firea lui Iacov decât alții. În Proverbe 13.15 este scris: „Calea celor stricați este pietroasă", adică aspră și grea. Așa a fost și viața lui Iacov, pentru că un astfel de om a fost el. La eul cel tare și aspru al lui Iacov a trebuit să lucreze Dumnezeu vreme îndelungată. Tot astfel, mulți dintre noi vom fi de puțin folos, dacă Dumnezeu nu ar avea timp să lucreze asupra noastră. Iacov

și-a obținut dreptul de întâi născut prin fraudă. Pe un astfel de om nu-l lasă Dumnezeu să-I scape din mână.

Sunt oameni care întreabă de ce a întrebuințat Dumnezeu așa de mult timp cu Iacov, ca și cum ar fi lucru ușor s-o scoți la capăt cu un om, oricum ar fi el. Să primești cum a primit Isaac, aceasta se poate face într-o clipă. Intrăm numaidecât în moștenirea ce ni s-a dat și inimile noastre răspund cu un „mulțumesc” pentru tot ce ni s-a descoperit. Dar greutățile lui Iacov durează o viață întreagă.

Puterea noastră proprie ne înșală toată viața. Dumnezeu trebuie să lucreze necurmat, dacă I se dă timp, în direcția în care ea se arată în fel deosebit. Oamenii care nu se cunosc pe ei înșiși nu-l înțeleg pe Iacov. Dacă vrem să-l înțelegem pe Iacov, trebuie să fim conștienți de faptul că firea pământească se gândește necurmat la ea însăși și îi înșală și pe alții cum ea însăși este înșelată să facă același lucru. Cu toată lucrarea lui Dumnezeu asupra lui Iacov cât a stat la Laban, el a rămas tot neschimbat. Caracteristic ființei lui erau mereu înșelăciuni și planuri egoiste. Dar, după douăzeci de ani și după ce s-a născut Iosif, Iacov s-a gândit să se întoarcă acasă (Geneza 30.25). Cu acest prilej i-a vorbit Dumnezeu pentru prima dată, de când se găsea în Haran. „Întoarce-te în țara părinților tăi, în locul tău de naștere; și Eu voi fi cu tine”. „Eu sunt Dumnezeul din Betel, unde ai uns un stâlp de aducere aminte, unde Mi-ai făcut o jruință. Acum scoală-te, ieși din țara aceasta și întoarce-te în țara ta de naștere” (Geneza 31.3,13). În urma acestora, Iacov s-a pregătit de plecare.

Dar Laban nu era nicidecum dispus să-l lase pe Iacov să plece atât de simplu. În ciuda tuturor întâmplărilor, Dumnezeu îl binecuvânta tase pe Laban din pricina lui Iacov. Astfel Iacov a plecat acasă, dar Laban l-a urmărit ca să-l aducă înapoi. Dar Dumnezeu îi spusese lui Iacov să se întoarcă acasă și tot El l-a păzit. Când vine vremea lui Dumnezeu, El ne elibează. Când încercările și-au atins scopul, Laban nu ne mai poate opri. Când, în sfârșit, Laban îl ajunge pe Iacov, se încheia un legământ între ei. Laban era un om respectuos și de aceea a jurat pe Dumnezeul lui Avraam și al lui Nahor. Iacov, dimpotrivă, a jurat pe Dumnezeul tatălui său, Isaac (Geneza 31.51-53). El a mărturisit că făgăduințele și alegerea lui Dumnezeu concordă între ele.

Apoi Iacov a adus o jertfă (Geneza 31.54). Laban n-a adus jertfă. Desigur, s-a petrecut ceva cu Iacov. Când a fugit de acasă, mama lui a fost aceea care l-a trimis. Acum însă Dumnezeu este Acela care-l cheamă înapoi acasă și el ascultă. A învățat să deosebească glasul lui Dumnezeu. Disciplina lui Dumnezeu nu-l schimbase prea mult pe Iacov, dar cel puțin îl făcuse să-L dorească pe Dumnezeu. În anii tinereții, el dorea numai scopurile pe care le avea Dumnezeu cu el, fiindcă se potriveau cu propriile lui dorinți. Dorea voia lui Dumnezeu, dar nu-l dorea pe Dumnezeu însuși. Acum, în sfârșit, dorește după Dumnezeu. I-a auzit glasul și acum li aduce o jertfă.

Laban s-a sculat dis-de-dimineată, si-a sărutat nepoții și fetele și i-a binecuvântat, apoi a plecat și s-a întors la locuința lui. Iacov și-a văzut de drum și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când a văzut Iacov acest lucru, a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu”, de aceea a pus locului acela numele Mahanaim (Geneza 32.1-2). Când l-a părăsit pe Laban, Dumnezeu l-a păzit pe Iacov de unchiul său. Când îl întâlnesc îngerii, Dumnezeu îi deschide ochii lui Iacov să vadă Că-l va izbăvi din mâna oricărui om, așa cum îl izbăvisese din mâinile lui Laban.

Numele Mahanaim înseamnă „doi însoțitori” sau colaboratori. Tu nu ești singur, ci Dumnezeu este întotdeauna însoțitorul tău. Important era nu faptul că, în sfârșit, lui Iacov i se deschiseseră ochii ca să vadă. „Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei”. Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă”. și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de cară de foc împrejurul lui Elisei (2 împărați 6.16-17). S-ar putea pune acum întrebarea: ar fi putut, oare, să fie împrejurările mai bune pentru Iacov decât au fost? El a avut porunca lui Dumnezeu, făgăduința lui Dumnezeu, a fost păzit de Dumnezeu și în cele din urmă are chiar o vedenie. Dar Iacov era tot Iacov. Glasul lui Dumnezeu nu schimbă firea pământească, de aceea, după cum vedem în versetul următor, el îi trimite fratelui său Esau un mesaj slugarnic și lingușitor. El spune: „Domnul meu, ... robul tău, ... ” (Geneza 32.3, 14). El socotea că pe lângă chemarea lui Dumnezeu, pe lângă harul și ocrotirea Lui, ar putea obține ceva de la Esau cu cuvintele lui bine cântărite și meșteșugite. Era deci tot Iacov, adică ceea ce fusese și până atunci. Esau venea cu patru sute de oameni. Ce însemna lucrul acesta? Îl aștepta un bine sau un rău? Inima lui Iacov tremura. Oamenii iscusiți au multe greutăți. Cei care fac multe planuri își îngrămădesc și multe griji. Oamenii care se gândesc mult la ei înșiși și care luptă, dar nu cred și nu se încred, sunt ca Iacov, „doborâți” și „însăimântați”. Ca întotdeauna, problema lui Iacov era: Ce să facă el? Dumnezeu îl trimitea acum în Canaan, de aceea nu mai putea să fugă înapoi în Mesopotamia. Dar Iacov nu credea că Dumnezeu îi va îngădui să vadă rezultatele ascultării sale.

Mulți dintre noi ascultă de Dumnezeu pe ușa din față, dar pregătesc retragerea pe ușa din dos. Iacov a încercat să asculte de Dumnezeu, dar în același timp să fugă de fratele său.

Ni se spune că Iacov, în frica și în marea lui grijă, „a împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele”. Ne izbim iarăși de cuvântul „Mahanaim” care a apărut în versetul 2. Iacov pune în locul „taberei” lui Dumnezeu, propria sa tabără. La început erau un tovarăș pământesc și unul ceresc, dar acum își împarte însoțitorii săi pământești în două părți. Așa s-ar putea să-l impresioneze pe fratele său, care nu avea ochi pentru cele nevăzute.

În versetele 9-11 citim cea dintâi rugăciune adevărată a lui Iacov. A făcut progrese. În anii tinereții la el nu existau decât planuri și activități și nici o rugăciune. Acum plănuiește, dar în

același timp se roagă. Dar când ne rugăm nu trebuie să facem planuri. Iar când facem planuri, rugăciunea nu are nici o valoare. Dar Iacov le făcea întotdeauna pe amândouă: pe de o parte se încredea în Dumnezeu, iar pe de altă parte, el era cel care lucra. Să se încreadă numai în Dumnezeu i se părea ceva prea ușor. Ce se va întâmpla dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu se va împlini?

Cât de mult ne asemănăm și noi cu Iacov! Desigur, eu sunt creștin, de aceea trebuie să mă încred în Dumnezeu; dar a te încrede în întregime în Dumnezeu ar însemna să luăm asupra noastră un risc prea mare! așa gândim adesea, desigur în mod greșit.

Astfel Iacov făcea el însuși planuri (Geneza 32.13-18). Omul acesta s-a rugat sincer. Totuși stratagema lui avea să-i fie nădejdea de căpetenie. El își cunoștea fratele, știa că este vânător, de aceea se afla în cea mai periculoasă situație în ce privește viața și tot ce era al lui Nimeni înainte de el n-a pus așa de multe gânduri și așa de multă putere în vreun plan cum a pus el acum. La urma urmei, nu numa averea, dar însăși viața lui depindea de ce se va întâmpla la întâlnirea cu fratele său. Dar Iacov nu era la înălțimea situației în care se găsea El, care în toți acești ani crescuse sub disciplina lui Dumnezeu, putea oricând să-și semene gândurile ca să obțină un răspuns convenabil. Cu o atitudine plină de blândețe voia să-i lase totul lui Esau, ca să-și scape măcar viața. Era un plan măreț și era cel mai consecvent plan din câte făcuse el. Mai mult decât atât, el credea în propriile lui planuri, se încredea în ele și totuși s-a rugat! A privit înspre Dumnezeu, dar a făcut cele mai bune pregătiri după planurile proprii, în noaptea aceea s-a întâlnit cu Dumnezeu. Nu existase nici o noapte în care el să fi fost cuprins de atâta teamă. În împrejurările de până atunci nu-l interesa atât de mult dacă va avea sau nu vreun rezultat. Acum era vorba de viață și de moarte. Își încordase mintea și puterile ca să iasă cu bine dintr-o situație așa de grea și acum totul depindea de felul cum se vor sfârși lucrurile. Toti ceilalți trecuseră vadul, numai Iacov a rămas de partea cealaltă și era singur (capitolul 32.24). Aici, la Peniel, s-a întâlnit cu Dumnezeu față către față. Atunci un om s-a luptat cu el până-n revărsatul zorilor. Acum Iacov a fost împins până la cele mai îndepărtate granițe ale puterilor sale. Dar nu era Iacov cel care lupta. Dumnezeu a venit și S-a luptat cu el pentru a-l aduce la o predare deplină. Scopu unei lupte este să-l supui pe adversar în așa fel încât el să nu mai poată face nici o mișcare și să ți se predea cu totul. Dar chiar în locul a ceea se spune despre Dumnezeu: „Văzând că nu-, poate birui” (versetul 25). Iacov dispunea de o neînchipuit de mare putere firească. Mulți dintre noi știu foarte bine ce înseamnă lucrul acesta. Stim oricând să ne întordăm așa de bine puterile! Punem la bătaie tot ce avem dacă ne este amenințată ființa proprie. Este ca și când Dumnezeu ar rămânea învins. Când ne dăm noi înșine bătăuți, aceasta înseamnă: „Nu mai pot nimic. Mă predau”. Dar câtă vreme suntem ceva, încercăm în alt fel. Dumnezeu poate ori când să ne nimicească planurile, dar noi nu recunoaștem înfrângerea și nu ne predăm. Ne

gândim doar că planul n-a fost destul de bun și va trebui ca, data viitoare, să fim mai prudenți. „Este ceva prea greu pentru Dumnezeu?” i-a zis îngerul lui Avraam (18.14). Dar noi aproape că i-am spune Domnului: „Oare este ceva prea greu pentru mine?” Totuși într-o zi trebuie să primim înfrângerea și să recunoaștem că nu știm și nu putem absolut nimic. Iacov n-ajunsese încă în punctul acesta și gândea că el îl cunoaște pe Esau! De aceea, pentru acest ultim pas, trebuia ceva mai mult decât un act de disciplină. Disciplina l-a dus numai până la Peniel; pe noi toți disciplina ne aduce până la locul unde Dumnezeu ne poate atinge în ceea ce este însăși temelia ființei noastre. Dar să ne ferim a ne lăuda cu mâna lui Dumnezeu care ne disciplinează, pentru că înainte de a se fi rezolvat definitiv problema puterii noastre firești, orice vorbărie pe tema aceasta nu face decât să ofere motive de a ne mândri. Lupta arată cum Se poartă Dumnezeu cu noi. Trebuie în cele din urmă să ne ducă la o neputință atât de mare, încât să nu ne mai putem ridica. Dumnezeu îl va aduce pe oricare dintre noi în locul acesta. Iacov era mai puternic decât mulți ilții, dar Dumnezeu a ieșit biruitor. Dacă ar fi întrebuințat mijloace mai blânde, poate că i-ar li irebuit încă douăzeci de ani. Dar, pentru că Iacov nu capitula, a trebuit ca Dumnezeu să-l atingă la încheietura coapsei. Dumnezeu, printr-o atingere, a obținut ceea ce o mare putere n-ar fi putut obține. Coapsa este cea mai puternică parte a corpului. Este simbolul pentru punctul celei mai mari puteri. Trebuie să vină o zi când Dumnezeu va nimici coapsa aceasta, adică va îngropa puterea noastră firească și o va anula. Tăria noastră poate că-și are sediul în altă parte, nu în coapsă. Ambiția, mândria, sentimentalismul, iubirea de sine fiecare își are undeva sediul, dar pentru noi toți această anihilare este criza unei experiențe definitive.

Cum am spus, la unii dintre noi, punctul tare constă în pornirea de a vorbi mult despre lucrurile duhovnicești. Ca să ne exprimăm astfel, roadele întregii vieți și comportări (numite „experiențe”) sunt puse parcă la vitrină. În asemenea cazuri tendința de a expune totul este locul central al puterii noastre firești și Dumnezeu trebuie să atingă acest loc. Pornirile firești ale oamenilor se deosebesc între ele și mulți dintre noi poate că nici nu știu unde este trăsătura lor firească esențială. Dar, în general, toate greșelile noastre pornesc dintr-un principiu launtric comun și când toate simptomele ne îndreaptă spre izvorul acesta, atunci aceasta este „coapsa” noastră. Domnul să ne deschidă ochii ca să putem cunoaște centrul puterii noastre firești, pentru că atunci când acest centru este atins, roadele nu vor întârzia să se arate.

Numai o atingere și Iacov a fost fără putere. Nu mai avea cum să lupte; nu mai avea forță. În revărsatul zorilor a zis către Dumnezeu: „Nu te voi lăsa să pleci”. Devenise slab, era scos din acțiune. Privind lucrurile din punct de vedere fizic, Dumnezeu ar fi putut să-l părăsească pe Iacov fără nici o dificultate, dacă ar fi voit. Iacov n-ar fi putut cu nici un chip să-l rețină pe Dumnezeu.

Dar acum, după ce Iacov devenise cu adevărat slab, Cel care Se lupta cu el nu putea să-l lase, pentru că Iacov depindea de El. Abia atunci, deci după ce ne-a fost atinsă coapsa, suntem cel mai aproape de Dumnezeu. Când suntem slabi, atunci suntem tari (2 Corinteni 12.10). Omenește privind lucrurile, este ceva imposibil, dar acesta este un fapt dumnezeiesc. Tocmai credința cea mică dobândește lucrurile cele mai mari. „Eu nu Te pot tine, dar pot să mă rog. N-am credință, dar cred!”

Nu-I suntem de nici un folos Lui Dumnezeu, chiar dacă dispunem de o putere firească uriașă. Dar când nu mai avem nici o putere, atunci putem să-L păstrăm pe Dumnezeu.

Răspunsul pe care i-l dă Dumnezeu lui Iacov ne pune în uimire. „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; pentru că ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor” (32.28). Experiența de zece ani i se părea lui Iacov o înfrângere, dar Dumnezeu spune că a biruit. Lucrul acesta se întâmplă când ne predăm, când, învinși, cădem zdrobiți la picioarele lui Dumnezeu.

Iacov L-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău”. El a răspuns: „Pentru ce îmi ceri numele? Și l-a binecuvântat acolo”. Iacov voia să știe cine a făcut toate acestea pentru el, dar nu i s-a spus; Iacov n-a știut cine este Luptătorul când Acela a venit și n-a știut nici când a plecat. Tot ce știa era că numele i se schimbase și că șchiopăta. Numai în locul acesta din Scriptură, Dumnezeu Se abține să descopere Numele Său unuia dintre slujitorii Săi.

Oamenii atinși de Dumnezeu nu își dau seama ce s-a întâmplat cu ei. De aceea, abia dacă se poate defini lucrul acesta, fiindcă Dumnezeu nu vrea ca noi să ne așteptăm la o anumită experiență. Dacă aceasta o așteptăm, tocmai atunci nu o vom avea. Dumnezeu vrea ca ochii noștri să fie îndreptați asupra Lui, nu asupra experiențelor. Iacov știa, numai că Dumnezeu l-a întâlnit undeva și că acum este un infirm. Dovada a ceea ce se petrecea cu el era șchiopătatul lui, nu numai mărturia cu buzele. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să-si facă lucrarea cu noi, în felul și la timpul Său. Rezultatul va fi cu totul limpede și nu vom avea nevoie să vorbim despre El, fiindcă și alții vor vedea în noi lucrarea Lui.

FATA LUI DUMNEZEU

În istoria vieții lui Iacov este ceva izbitor și minunat. Dumnezeu nu-i predică niciodată, ci îi dă numai făgăduințe. Iacov era un om care nu se putea opri din cale când era vorba să-și urmărească scopurile lui. Ce-am face noi cu un astfel de om? Fără îndoială că l-am sfătui și l-am dojenit pentru greșelile lui. Dar de la începutul vieții până la sfârșitul ei, Dumnezeu nu i-a spus lui Iacov nici măcar un cuvânt de mustrare sau de îndemn. Faraon ca și Abimelec l-au muștrat pe

Avraam; Abimelec l-a mustrat și pe Isaac. Și totuși Dumnezeu lucra fără cuvinte de îndemn și fără explicații. El nu înceta să-i facă educația.

Dar Dumnezeu îl încuraja pe Iacov. Prima dată s-a întâmplat lucrul acesta la Betel, când i-a făgăduit: „Iată, Eu sunt cu tine”. Și a fost cu el. El l-a călăuzit. Puterea firească nu poate fi preschimbată prin învățătură religioasă. Nu putem fi scăpați de ea decât prin disciplina lui Dumnezeu pas cu pas, până este zdrobită cu totul. și dacă Dumnezeu n-ar rămâne credincios, noi n-am putea trece cu bine prin experiența aceasta. Iacov nu dorea deloc să facă progrese; n-avea dorință să fie duhovnicesc sai: să urmeze exemplul lui Avraam și al lui Isaac Dumnezeu l-a căutat, a rămas cu el și a lucra asupra lui ani de-a rândul, până ce, în sfârșit la Peniel, când Iacov își făcuse capodopera sa de realizare proprie, l-a silit să îngenuncheze și să se predea lui Dumnezeu. Tot ce s-a făcua fost din partea lui Dumnezeu. Ne putem încrede pe deplin în educația pe care ne-o face Duhul Sfânt. Avem Cuvântul lui Dumnezeu din belșug, dar uităm de mustrea Lui. Credem adesea că singurul mijloc al harului este **și** ascultăm predicarea Cuvântului curat; dar, da că suntem ai lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt ne face educația de-a lungul întregii vieți, cum s-a întâmplat și cu Iacov. Având ținta aceasta în fața ochilor, El ne înconjoară cu un întreg complex de împrejurări diferite. În viața noastră totul este îndreptat spre această țintă finală anume să ne aducă în locul în care îl vederi acum și pe Israel. Dumnezeu este un Dumnezeu al activității (Tatăl Meu lucrează până acum) și El nu ne va lăsa din mâini niciodată. tot ce i se întâmplă credinciosului este îngăduit de Dumnezeu. Disciplina pe care o suferim ne este spre cel mai mare bine. Dacă-I aparținem lui Dumnezeu, atunci nu contează cât de prost material reprezentăm. El este mai stăruitor decât noi. Dacă am vrea să-L împiedicăm pe Dumnezeu să-si facă lucrarea, ar trebui să fim mai puternici decât El. Dar pentru că nu suntem decât oameni, oameni firești, nu-l putem opri pe Dumnezeu în lucrarea Lui. Deși există un Iacov, fie el cât de rău, Dumnezeu tot își va ajunge scopul; va face din Iacov un Israel. Trebuie să ne încredem în răbdarea Lui și să contăm pe faptul că El nu poate fi învins. Privește la El și El Își va desăvârși lucrarea la timpul Său și în felul Său!

Mai avem încă o pricină de încurajare: n-avem nevoie să stim ce este necesar sau ce trebuie să se întâmple, pentru ca Dumnezeu să-si împlinească lucrarea pe care a început-o cu noi. Cei mai de compătimit sunt oamenii care sunt răi și nu știu, pentru că la răutatea lor se adaugă neștiința. Dar chiar dacă am fi astfel de oameni, Dumnezeu pune totuși mâna pe noi. Cum am văzut, Iacov se afla în fața celei mai grele situații din viață. Femeile și copiii, averea și el însuși, totul era în pericol. Problemele altor oameni nu-l interesau pe el niciodată; acum însă era cu totul preocupat de lucrul acesta și de aceea a făcut cel mai atent și mai amănunțit plan. Iacov nu știa că prin aceasta ieșea la iveală punctul hotărâtor al puterii sale. Esau a fost introdus de Dumnezeu în întâmplarea aceasta

pentru ca puterea firească a lui Iacov să fie descoperită în deplina ei mărimă. Dumnezeu este Acela care cârmuiește, care folosește împrejurările în așa fel încât noi să ajungem să ne cunoaștem. Este vorba aici de deplina însemnătate a Penielului Viața noastră firească are la temelie un principiu opus voinței lui Dumnezeu, pe care noi, de obicei, nu-l cunoaștem. Dumnezeu Își dă toate osteneala să ni-l arate, dar noi nu-l vedem până nu ajungem într-un loc, cum este Maha naimul lui Iacov, unde Dumnezeu pune în primă plan tocmai lucrul cu care noi ne mândrim cel mai mult. Dumnezeu urăște cel mai mult pe omul mândru. Descoperind puterea firească Dumnezeu o ucide. Există vreun lucru cu care noi ne mândrim în ascuns? Există ceva de care noi purtăm deosebită grijă, pentru că ne garantează succesul și face să se vadă partea noastră cea mai bună? Când Dumnezeu atinge tocmai lucrul acesta, rămânem adânc rușinați. Atingerea lui Dumnezeu nu aduce numai slăbiciune, ci și rușine. Peniel înseamnă „Fata lui Dumnezeu”. Iacov a zis: „Am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață” (32.30). Dumnezeu ne luminează în așa fel, încât ne recunoaștem adevărata stare și din pricina aceasta cădem la pământ. Iluminarea aceasta dă pe față adevăratele izvoare și temeiuri ale vieții noastre. Atunci recunoaștem că toate lucrurile cu care ne-am lăudat ne sunt de cea mai mare ocară. Să nu uităm: Dumnezeu lucrează asupra a ceea ce noi suntem din fire și lucrarea Lui începe la Peniel. În lumina lui Dumnezeu apărăm așa cum suntem; aici nu putem să jucăm teatru. Prefăcătorul nu se potrivește creștinismului. Putem să avem cea mai mare dorință de a fi altfel de oameni, dar ceea ce suntem din fire, aceea suntem. Nimic nu împiedică mai mult lucrarea lui Dumnezeu în noi ca pretențiile noastre că suntem altfel. Cu cât un om este mai smerit, cu atât mai mult dorește să i se arate orice strop de mândrie, pentru că astfel Îi dă lui Dumnezeu posibilitatea să lucreze în el. Niciodată nu este real ceea ce pretindem noi că suntem; totdeauna numai atingerea lui Dumnezeu lucrează în noi schimbarea. Dacă vrem să facem noi înșine lucrarea aceasta mare, nu obținem nici un rezultat. Eu nu pot deloc să fac ca dintr-un om „natural” să devin un om „nenatural”. Când lucrează Dumnezeu asupra mea, atunci schimbarea lucrată de El are un scop clar și o reușită clară. Din Iacov, El face un Israel.

Mulți dintre noi își dau seama abia târziu de ceea ce s-a petrecut la Peniel. Nu știm bine cum, nici când s-a întâmplat, dar ni s-a așezat ceva în cale; nu mai putem alerga. Ceea ce este mai ciudat în atingerea lui Dumnezeu este faptul că lucruri pe care le făceam înainte cu bucurie acum nu le mai putem face. De exemplu, în vorbire, eram plini de siguranță; acum ezităm și ne este frică. Acum spunem ca apostolul Pavel: „Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul Sfânt și de putere” (1 Corinteni 2.3-4). Ne urmărim drumul vieții, slujim lui Dumnezeu, depunem mărturie pentru că așa vrea Dumnezeu, ca

slujba aceasta să fie împlinită și nu pentru că găsim bucurie în aceasta, ori un sentiment de mulțumire sau de mângâiere, cum găseam înainte. Trebuie să facem lucrarea, dar, de fapt, Dumnezeu este la lucru și nu noi.

Peniel este noul început al lui Dumnezeu cu noi, nu este sfârșitul. Aici Iacov a fost numit pentru prima dată Israel, dar după aceea a fost foarte adesea numit tot Iacov. Îi lipseau încă multe și poate că acesta a fost motivul pentru care acolo Dumnezeu nu i-a descoperit încă numele Său. Peniel este un moment hotărâtor.

Drumul lui Avraam l-a dus la Sihem și de acolo la Betel și la Hebron. Am văzut că aceste locuri erau caracteristice pentru țară. Abia după experiența de la Peniel l-a dus Dumnezeu pe Iacov pe drumul lui Avraam. Și totuși, și după experiența de la Peniel, Iacov a mai făcut încă planuri proprii. Dacă ne cunoaștem bine pe noi înșine, nu-l vom blama pentru lucrul acesta. Să fie schimbat un ori) peste noapte nu este lucru pământesc. Pentru aceasta se cer puteri cerești. Fapt este că după evenimentul din noaptea aceea de la Peniel, puterea lui Iacov a fost zdrobită. Nouă ne vine ușor să-i spunem lui Iacov: „Oprește-te!” Dar să recunoaștem că noi înșine nu ne oprim așa de ușor. Ni se pare că ce spune Biblia este un punct de vedere teoretic și noi vrem să privim lucrurile în lumina experienței!

Într-adevăr, Iacov a mers mai departe pe drumul pe care mersese înainte de a se fi întâlnit cu Dumnezeu. Când l-a întâlnit pe Esau, a văzut că-și pierduse timpul degeaba făcând planuri. Esau a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat (33.4). Toate pregătirile iscusite și bine calculate s-au dovedit zadarnice. Esau era gata de împăcare. Este bine să luăm aminte și la următoarea convorbire: „Esau a spus: Eu am din belșug, păstrează, frate, ce este al tău. Și Iacov a răspuns: Nu, te rog, dacă am căpătat trecere înaintea ta, primește darul acesta din mâna mea, căci m-am uitat la fata ta cum se uită cineva la fata lui Dumnezeu și tu m-ai primit cu bunăvoință” (33.9-10). Felul în care Iacov i se adresează fratelui său poate părea exagerat de lingușitor, dar vorbirea lui conține și adevăr. „M-am uitat la fata ta cum se uită cineva la fata lui Dumnezeu”.

Oamenii cărora le-am făcut rău vor fi întotdeauna pentru noi reprezentanții lui Dumnezeu. Când îi întâlnim, Îl întâlnim pe Dumnezeu și suntem judecați, dacă n-am lichidat litigiul care este între noi. Ce pătrunzătoare a fost lecția pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Iacov prin întâlnirea cu Esau!

„În aceeași zi, Esau a luat drumul înapoi spre Seir. Iacov a plecat mai departe la Sucot. Și-a zidit o casă și a făcut colibe pentru turme. De aceea s-a dat locului acelaia numele de Sucot (colibe). La întoarcerea lui din Padan Aram, Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, și a tăbărât înaintea cetății. Partea de ogor pe care își întinsese cortul a cumpărat-o de la fiii lui Hamor,

tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita. și acolo a ridicat un altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel (Domnul este Dumnezeuul lui Israel)". Acum Iacov a făcut ceea ce nu făcuseră nici Avraam, nici Isaac: a zidit o casă și a cumpărat un ogor. Și-a părăsit cortul. I-a zidit și Dumnezeuului lui Israel un altar. Nu era desăvârșit și încă nu ajunsese la Betel, dar făcuse progrese.

În Sihem, este adevărat, a ajuns în mari greutăți (capitolul 34), în care n-ar fi intrat dacă nu s-ar fi coborât acolo. Dumnezeu n-a voit să-l lase în odihnă. Numele lui Iacov a ajuns să fie o batjocură și întreaga lui casă a fost în primejdie.

În sfârșit, în cele din urmă Iacov a fost trimis la Betel. „Dumnezeu i-a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo și ridică un altar Dumnezeului care ti S-a arătat când fugeai de fratele tău, Esau" (Geneza 35.1). Aici, în Betel, își termină Dumnezeu lucrarea, pentru că nimic nu putea atinge mai adânc inima lui Iacov, ca Betelul. Era locul unde începuse lungul lui drum de suferințe! Betelul este casa lui Dumnezeu, locul în care se descoperise puterea lui Dumnezeu, prin trupul lui Hristos. Este locul în care noi nu îndrăznim să aducem nimic altceva decât ce izvorăște sau odrăslește din Dumnezeu.

„Scoate-ți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care ma ascultat în ziua necazului meu și care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o" (capitolul 35.2-3). Am văzut din viața lui Avraam că Sihemul înseamnă puterea întrupată a lui Hristos care ne dă posibilitatea să biruim totul. Noi am primit această putere pentru a ne pregăti să intrăm în casa lui Dumnezeu, pentru că atunci când ajungem acolo ni se dă nu numai sfințenia individuală, ci și cea colectivă. În trupul lui Hristos, totul Îi aparține lui Dumnezeu.

„Si el a ridicat acolo un altar și a numit locul acela „El Betel", adică Dumnezeul Betelului. În Sihem, El era Dumnezeuul lui Israel, acum se numește Dumnezeul Betelului. Iacov trecuse de la individualism la comunitate. Dumnezeu dorea o casă, un popor care să fie un vas pentru El. Dumnezeu nu-Și poate împlini planul Său de mântuire fără o mărturie colectivă. În Biserică, Dumnezeu este Dumnezeul Betelului, nu numai Dumnezeul meu.

„Dumnezeu i S-a arătat iarăși lui Iacov, după întoarcerea din Padan-Aram, și l-a binecuvântat și i-a zis: „Numele tău este Iacov; dar nu te voi mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel" (capitolul 35.9-10). Iarăși i S-a arătat Dumnezeu și de data aceasta nu în vis. A venit la Betel ca să întărească și să desăvârșească ce începuse la Peniel. Iacov nu mai era înșelătorul și ticălosul de odinioară, ci era un fiu al lui Dumnezeu... Ceea ce începe când vedem lumina lui Dumnezeu, se va desăvârși în casa lui Dumnezeu. În Betel, Dumnezeu i S-a arătat lui Iacov cu cuvintele: „Eu sunt Dumnezeuul cel atotputernic". Tot așa i Se adresează lui Avraam:

„Acum nu mai este vorba de a da la iveală neputința ta, acum trebuie să pun în tine puterea Mea”. Astfel îi poate vorbi acum Dumnezeu lui Iacov, pentru că a găsit în el un vas în care inima Lui își găsește plăcerea.

Iarăși a ridicat Iacov în Betel un stâlp și din nou a făcut ceva ce nu făcuse până atunci, a adus o jertfă de băutură, ca expresie a bucuriei lui. Când a venit prima dată în locul acesta, i s-a părut un loc „înfricoșat” și i-a fost frică. Acum se bucură; și acum drumul spre Hebron îi este deschis.

ROADA PĂCII

Este timpul acum să aruncăm o privire asupra ultimei părți din viața lui Iacov și asupra roadelor pe care educația Duhului Sfânt le-a lucrat în el. Încă de când l-a întâlnit pe Esau, Iacov era schimbat. Nu mai era așa de sigur ca înainte, ci șovăielnic; nu știe ce să facă, cu toate că, se înțelege, mai păstrează încă o bună parte din vechea lui ființă. La Geneza 33.4 ni se spune că a plâns. Iacov nu plângea așa de ușor. Oamenii care fac planuri multe nu pot să plângă așa de ușor, dar întâlnirea cu Dumnezeu la Peniel îl slăbise. La Peniel, lui Iacov i se schimbaseră numele și, după cum vedem, lucrul acesta se repetă la Betel. Între cele două întâlniri a fost o vreme de slăbire și de rătăcire; lucrul acesta se întâmplă adesea după ce Dumnezeu ne-a atins: trebuie să învățăm a trăi cu Dumnezeu în chip reținut și cu foarte multă prudență, iar lecția aceasta nu este ușoară. Penielul este întruparea slăbiciunii, Betelul, cea a curăției. Între Peniel și Betel trecem printr-un oraș străin, Sihem. Suntem slabi și nu stim bine dacă, mergând mai departe, nu ne așteaptă noi căderi. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El Și-a început lucrarea; temelia este pusă. Nu mai este posibil acum să mai existe vreo piedică? Învățăm mereu, dar, într-un anumit punct trebuie să învățăm pentru noi înșine lecția aceea fundamentală, după care nimic nu mai poate rămâne neschimbat. Din punctul acesta începe o cunoaștere a lui Dumnezeu pe care noi nici nu o visasem până atunci. Cu această cunoaștere ajungem la o nouă experiență lăuntrică în ce privește trupul lui Hristos care ne pune în legătură și ne pune în posesia a tot ce-i aparține acestui trup. În el se descopere roada Duhului Sfânt care lucrează în noi. De la Betel, Iacov a venit la Isaac, tatăl său, la Mamre, la Chiriati-Atar (Hebron), unde locuiseră Avraam și Isaac (Geneza 35.7). Hebron înseamnă „părtășie”, schimb reciproc, un loc unde nu se poate face nimic individual sau în chip izolat. Câtă vreme Dumnezeu n-a terminat cu firea noastră pământească, nu putem avea simțiri potrivite pentru părtășie. Găsim ușor și natural să călătorim singuri. Dar acum recunoaștem importanța părtășiei. Părtășia înseamnă, între altele, că suntem gata să-L primim pe Hristos în alții. Alți credincioși ni-L prezintă pe Hristos și eu sunt gata să-L primesc, adică să-L văd în ei, să-mi vorbească prin gura lor etc. Aceasta este o învățătură foarte importantă, pentru că există unii învățători care predică întruna

altora, dar ei nu sunt dispuși și să primească ceva de la alții. Dacă eu sunt un astfel de om, atunci în mod sigur am nevoie să trăiesc „Penielul” meu. Numai după aceea pot merge la Betel și la Hebron. Dar când am ajuns acolo, știm până-n adâncul inimii că nu putem trăi fără alții, că în noi înșine n-avem nici o temelie pe care să putem sta.

Trupul lui Hristos este o realitate dumnezeiască, așa cum un mădular al trupului nostru nu poate fără celelalte și după cum ochiul nu poate spune mâinii: „N-am trebuință de tine”. Capul nu se poate lipsi de picioare. Trupul lui Hristos este un domeniu de dependență reciprocă.

Cât de important este, deci, că Iacov a ajuns în cele din urmă la Hebron și a restabilit părtășia cu ai săi. Aceasta nu înseamnă că, după experiența Penielului, Iacov nu mai avea nevoie de educația lui Dumnezeu. Avea foarte mare nevoie și a căpătat-o mai departe. În Sihem a ajuns să-și pună viața în primejdie (35.30). La Betel a murit Debora, doica Rebecii (35.8). Pe drum, la Betleem, i-a fost luată Rahela lui iubită (35.19). Și mai multă durere a avut Iacov în Eder cu fiii săi și chiar cu Ruben (35.22). A ajuns la Hebron și a găsit pe mama sa moartă și tot acolo a murit și Isaac (35.29). Dumnezeu îi făcea educația lui Iacov și a făcut din el un cu totul alt om. De la Geneza 37 ni se prezintă cele mai bune vremuri ale lui Iacov. În timpul celor treizeci de ani care au urmat a fost copleșit de bunătăți. Nu trebuie să privim ultimele lui zile ca pe o perioadă de coborâre. În mod sigur n-a fost așa. Și tot așa se poate spune despre ultimele zile ale apostolilor Petru, Pavel și Ioan. În Vechiul Testament ultimele zile ale lui Solomon au fost o perioadă decadentă, dar aceasta nu poate fi un exemplu pentru alții. Sfârșitul lui David a fost mai bun decât începutul, pentru că a făcut planurile și pregătirile pentru zidirea Templului. Tot așa Iacov, în ultimii săi ani, a fost un om deosebit de plin de har și vrednic de iubire. Dacă comparăm sfârșitul lui cu al lui Avraam și al lui Isaac, trebuie să constatăm că sfârșitul lui a fost cel mai bun. Înaintașii lui putem spune că au dispărut, pe când Iacov a adus roadă. Dumnezeu S-a desoperit în omul acesta, care promitea așa de puțin.

De la Geneza 37, adică din vremea când Iosif avea 17 ani, Iacov a intrat în culisele istoriei. Până atunci el stătuse întotdeauna pe primul plan, fusese mereu activ, ca și cum ar fi fost mânat de un motor lăuntric: avea întotdeauna un plan și i se părea că dispune întotdeauna de rezerva de putere necesară ca să-l poată îndeplini. Chiar din clipa nașterii, nimeni n-a putut să-i frâneze continua sa activitate. Dar când a ajuns la Hebron s-a oprit. Uneori și după aceea mai vorbea ori mai făcea câte ceva, dar acestea erau exerciții. Nimic nu-l mai mâna spre activitate neobosită. Dacă ne gândim cum era Iacov înainte să ne amintim că nu era în stare să scape singur de pornirea la acțiune acesta este un fapt remarcabil.

Isaac Îl înfățișează pe Hristos, dar Iacov este tipul omului firesc. De aceea trebuie ca Iacov să pună stavilă imboldului său năvalnic spre activitate. Puterea spirituală de felul celei a lui Isaac trebuie să crească, dar puterea firească trebuie să se potolească. Iacov a trecut acum în umbră; activitatea cărnii trebuie să înceteze, dacă Dumnezeu Și-a făcut lucrarea. Iacov, care înșela și plănuia totul mai înainte, se iubea numai pe sine și nu-i păsa de alții. El nu radia iubire. Dar de la moartea Dearei a simțit toate grijile și durerile familiale. Toți aceia pe care-i iubise au murit. În Hebron rămâne singur. Până și fiul său cel mai mare s-a purtat urât față de el. Ii rămăsese doar Iosif.

Dar Iacov începuse să iubească. Se maturizase și se dezghețase lăuntric. Se gândea la binele fiilor săi, se chinuia din pricina lor și suferea de felul cum le mergea. Voia să știe ce fac și pentru aceasta a trimis pe Iosif la ei. Atunci a dispărut și Iosif, iar Iacov avea toate motivele să creadă că a murit. El a zis: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți” (37.33). Încetul cu încetul pierduse tot ce a iubit, iar acum se rupsese și ultima legătură dintre el și Rahela. „Toții fiii și fiicele lui au venit ca să-l mângâie, dar nu voia să primească nici o mângâiere, ci zicea: „Plângând mă voi coborî în locuința morților la fiul meu”. Și plângea astfel pe fiul său” (37.35). Nici o altă expresie din istoria vieții lui Iacov nu este așa de zguduitoare ca aceasta.

Au trecut 13 ani. Iosif a ajuns deja puternic în Egipt și Iacov a trecut iarăși prin greutate. Venise foametea și toată bogăția lui era formată din turmele pe care le avea. Deci s-a dus acum bogăția lui pământească. Mai era o ființă pe care o iubea: fiul cel mai mic (42.13), care-l luase locul lui Iosif și rămăsese cu tatăl său.

Numai micul Benjamin îi mai rămăsese tatălui, și era mai drag decât toți ceilalți, dar tot nu-l înlocuia pe Iosif care dispăruse.

Când toți copiii au trebuit să călătorească a doua oară în Egipt, ca să cumpere de mâncare, Simeon a fost oprit drept garanție și ei nu puteau să se reîntoarcă în Egipt fără a aduce cu ei pe Benjamin. Se simte din cuvintele lui Iacov tragedia lui adâncă: „Voi mă lipsiți de copii; Iosif nu mai este, Simeon nu mai este și vreți să-l luați și pe Benjamin. Toate acestea pe mine mă lovesc!” (42.36). Așa arată acum omul care a stat sub disciplina mâinii lui Dumnezeu și a fost schimbat într-un tată plin de iubire și de simțire adâncă.

Dar a venit vremea când Benjamin, ultima lui mângâiere, a trebuit să plece. Și în locul acesta (Geneza 43) Iacov este iarăși numit cu numele său Israel: „Atunci Israel, tatăl lor, le-a zis: „Fiindcă trebuie, faceți așa. Luați-vă în saci ceva din cele mai bune roade ale țării, ca să duceți un dar omului aceluia și anume: puțin leac alinător și puțină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale. Luați cu voi argint îndoit și duceți înapoi argintul pe care vi-l puseseră la gura sacilor; poate că a fost o greșeală. Luați și pe fratele vostru, sculați-vă și întorceți-vă la omul acela” (43.11-

13). Așa vorbește un om care a ajuns slab și nesigur și care dă atenție sfatului fiilor săi. În propunerile acestea, el nu mai repetă tactica veche pe care obișnuia s-o folosească în trecut, ci dă la iveală politețea și prietenia maturității și a experienței. „Dumnezeul cel atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului aceluia și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru și pe Benjamin" (43.14). Pentru prima dată vorbește Iacov acum astfel și folosește numele lui Dumnezeu, pe care îl aflase la Betel. Ce mare schimbare s-a făcut în el! „Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu", spune el și are nădejdea că Dumnezeu totuși Își va arăta harul. Dacă ne cunoaștem pe noi înșine și privim la cunoștința lăuntrică a lui Iacov, atunci vedem bine ce a făcut Dumnezeu cu el. Iacov încă n-a ajuns în perioada cea mai bună a vieții sale și anume la cei 17 ani din Egipt, dar roadele încep să se arate.

În sfârșit, fiii se întorc cu știrea despre Iosif: „Iosif trăiește și el cârmuiește toată țara .Egiptului" (45.26). Iarăși Iacov se comportă ca Israel. Dacă s-ar fi întâmplat lucrul acesta cu 20 de ani mai înainte, Iacov și-ar fi blestemat fiii, că-l înșelaseră tot timpul acesta. Dar acum u ajuns la maturitate, acum strălucește în el blândețea. și Israel a zis: „Destul. Fiul meu Iosif tot mai trăiește. Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte!" Făcuse experiențe adânci. Dar cu toate că inima lui de tată dorea să se ducă la fiul său Iosif, totuși îi era frică (46.1). Avraam mersese în Egipt și acolo căzuse în păcat. Și Isaac fusese pe drumul Egiptului și-i fusese interzis să meargă acolo. Putea Iacov, fie chiar și din pricina lui Iosif, să meargă în Egipt? Iubirea firească pentru fiul său nu putea să stea în calea planului de mântuire al lui Dumnezeu. Astfel s-a oprit la jumătatea drumului și aici Iacov este pentru prima dată un exemplu luminos pentru noi. A venit la BeerȘeba și a adus jertfă Dumnezeului său Isaac. A pus totul pe altar. „Dacă trebuie să merg ori să nu merg, hotărârea este în mâna Ta, Dumnezeule, căci al Tău sunt". Așa stă el acum înaintea lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu i-a răspuns: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu însumi Mă voi coborî cu tine în Egipt și Eu însumi te voi scoate; iar Iosif îți va închide ochii" (46.34). Acel „nu te teme" ne arată frica lui Iacov. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Căci lucrul acesta ne arată de asemenea cât de adânc lucrase Dumnezeu cu el. Prin teama aceasta el arată că se maturizase mai mult decât Avraam și Isaac. N-a fost nevoie să i se poruncească să se oprească la Beer-Șeba. Iacov însuși și-a întrerupt călătoria și locul lui era acum la altarul de jertfă. În versetele acestea vedem cu totul un alt om. Acum îl stăpânesc principii duhovnicești; nu se mai gândește numai să se mulțumească pe el însuși.

În sfârșit, a ajuns în Egipt. Iosif a adus pe tatăl său Iacov și l-a înfățișat înaintea lui Faraon. Și Iacov a binecuvântat pe Faraon. Faraon l-a întrebat pe Iacov: „Care este numărul zilelor anilor

vieții tale?" Iacov a răspuns: „Zilele anilor vieții mele sunt 130 de ani. Zilele anilor vieții mele au fost puține și rele și n-au atins zilele anilor vieții părinților mei în timpul călătoriei lor. Iacov l-a binecuvântat pe Faraon și a plecat dinaintea lui" (47.7-10). Ce tablou! Poate exista ceva mai bun? Ce a ajuns Iacov? Chiar Iosif era în Egipt mai mic decât Faraon și Iacov nu era în realitate decât un refugiat! Chiar viața lui depindea de Faraon. El era binefăcătorul lui. Cu mulți ani înainte, Iacov îl numise pe fratele său Esau „Domn". Dar acum? Acum el îl binecuvânta pe Faraon. Dar fără îndoială „că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare" (Evrei 7.7). Iacov știa că el este cel mai mare, pentru că trăia acum cu totul într-o altă lume, într-o lume în care el stătea înaintea lui Dumnezeu. Faraonul Egiptului era atunci cel mai mare stăpânitor de pe pământ. Nici un popor de pe pământ nu era mai puternic decât poporul egiptean și de aceea n-am fi putut să-l învinuim dacă ar fi luat înaintea lui Faraon o atitudine servilă. Dar falsa supunere pierise de la el; stătea acum pe o nouă temelie și a binecuvântat pe Faraon. În același fel apostolul Pavel a îndrăznit să-și exprime bunele lui dorințe pentru binele duhovnicesc al împăratului Agripa: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi să fii așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea" (Fapte 26.29). „În afară de lanțurile mele, fericirea mea este mai mare decât a ta, da, decât a ta, împărate!"

„Puține și rele au fost zilele mele". Iacov simțea că viața nu fusese ceea ce se așteptase el. Încă odată l-a binecuvântat pe Faraon și apoi s-a retras în liniște. Ce smerit a devenit bătrânul acesta! I-ar fi fost ușor să tragă foloase de pe urma poziției pe care o ocupa fiul lui, Iosif. Dar el nu mai urmărea asemenea lucruri. A rămas în umbră și numai acolo trebuie să-l căutăm; pe primul plan nu-l mai găsim. Iacov cel dinainte ar fi dorit, cu prilejul acesta, să câștige vază și faimă și nu se știe ce-ar fi ieșit din aceasta. Dar iată că în el s-a împlinit scopul lucrării lui Dumnezeu care este de cea mai mare valoare înaintea Lui.

Iacov a mai trăit încă 17 ani, în care se pare că nu s-au întâmplat multe lucruri, totuși, de acum el face progrese și se situează într-o tot mai strălucitoare lumină. Facă Dumnezeu ca fiecare din noi să aibă un asemenea sfârșit

„Când Israel s-a apropiat de clipa morții, a chemat pe fiul său Iosif și i-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, pune, rogu-te, mâna sub coapsa mea și poartă-te cu bunătate și credincioșie față de mine; să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinții mei, să mă scoți afară din Egipt și să mă îngropi în mormântul lor" (Geneza 47.29-30). Lucrul acesta este într-adevăr foarte important. Iacov nu rostește o vorbă asupra felului cum ar vrea să trăiască în Egipt. Arată numai cum vrea să fie îngropat! Moartea și înmormântarea lui erau legate de făgăduința țării, de legământ și de împărăția lui Israel. Lucrurile din jur nu-l interesau. îl impresiona numai nevăzutul. Iacov cel dinainte fusese tare și aspru. îl mustrase pe Iosif chiar și pentru visele lui

(Geneza 37.10). Acum, după 30 de ani, spune către propriul său fiu: „Te rog, dacă am căpătat trecere înaintea ta ...” Aceasta nu este o poruncă, ci bunătate adevărată. Și Iosif a răspuns: „Voi face după cuvântul tău. Iacov a zis: „Jurămi”. Și Iosif a jurat. Apoi Israel s-a plecat cu fața pe căpătâiul patului” în adorare. În Noul Testament (Evrei 11.21) se spune că s-a închinat rezemat pe vârful toiagului. Era acum infirm, un călător.

Să ascultăm la sfârșit amintirile unui om bătrân. Este izbitor când vedem despre ce își aduce aminte Iacov. „Dumnezeul cel atotputernic mi S-a arătat în Luz, în țara Canaanului și m-a binecuvântat” (Geneza 48.3). La întoarcerea mea din Padan-Aram, Rahela a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata; și am îngropat-o acolo pe drumul care duce la Efrata sau Betleem (48.7). Își aduce aminte de legământul c Dumnezeu cel atotputernic și își amintește d durerea lui, că aceea pe care a iubit-o atât d mult a murit înainte de a fi atins împreună ținta. În sfârșit, urmează binecuvântarea fiila lui Iosif. Israel și-a întins mâna dreaptă și pus-o pe capul lui Efraim, iar mâna stângă pus-o pe capul lui Manase; înadins și-a încru cișat mâinile astfel, pentru că Manase era ce dintâi născut. Când Iosif s-a opus, crezând c tatăl său a greșit și când a apucat mâna tatălui său, ca s-o ia de pe capul lui Efraim și s-i îndrepte pe al lui Manase, tatăl nu s-a lăsa corectat, ci a zis: „Știu, fiule, știu”. Iată că i vedem mai crescut duhovnicește decât era tată său, Isaac. Isaac, când a binecuvântat pe ce mai mic, a făcut lucrul acesta fără să stie, da Iacov știa bine ce făcea. Amândoi erau orbi; da Isaac suferea atunci de orbire lăuntrică. Despri Iacov nu se mai poate spune lucrul acesta Vederea lui duhovnicească biruia slăbiciunei trupului. Fratele lui mai mic va fi mai man decât el și sămânța lui va ajunge o ceată df neamuri. Geneza 49 ne redă, în sfârșit, pro frțiile lui Iacov asupra fiilor săi. Iacov era cu devărat un profet care dobândise darul de a privi în planul lui Dumnezeu. În privința aceasta a fost mai mare decât Avraam și Isaac. Dar ce mare preț a plătit el ca să ajungă profet! El îi fost nevoit să se atingă de trecutul copiilor săi! Aceasta l-a făcut să piardă unele simpatii și înțelegeri, lucruri pe care Iacov cel dinainte nu le cunoscuse.

În Sihem a fost multă amărăciune în cuvintele lui față de Simeon și Levi: „Voi m-ati nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării, cananiților și fereziților. N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni, și se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimicit, eu și casa mea” (34.30).

Versetele 5-7 ale capitolului 49 ne arată că răzbunarea lui personală dispăruse și că numai păcatul îl îndurera. „Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor. Nu vreau să se unească duhul meu cu duhul lor”. Cele mai adânci temeieri îi fuseseră curățite, ca să poată lua parte la suferința lui Dumnezeu din pricina păcatului. Să se observe iarăși încrederea pe care, după descrierea

răzvrătirii viitoare, o exprimă prin cuvintele: „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne” (Geneza 49.18).

La început, Iacov era un om care nu dădea nici o speranță. În Sfânta Scriptură ne este descrisă viața lui de la naștere până la moarte. Spre mirarea noastră, descoperim că omul acesta, care promitea așa de puțin, a fost transformat în „Israelul” lui Dumnezeu. La sfârșitul vieții lui Iacov, în persoana acestui prinț al lui Dumnezeu luase deja ființă împărăția lui Israel. Dacă Dumnezeu a putut să facă din Iacov astfel de vas de cinste spre gloria Lui, cu siguranță că are și pentru noi un plan tot așa de bun. În Galateni 6.16, apostolul Pavel folosește expresia: „Israelul lui Dumnezeu” pentru întreg poporul lui Dumnezeu și ne arată prin aceasta că Israel însuși este un prototip al Bisericii. „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților voștri, a proslăvit pe robul Său Isus” așa vorbește Petru. El arată cum minunile se pot face în Numele lui Isus, prin harul dumnezeiesc. Da, Dumnezeu vrea ca poporul Lui, ca noi, toți, să-L cunoaștem ca pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. El cert apoi să fim oameni a căror lucrare și putere să pornească de la Tatăl, să fim plini de bogățiile lui. Căci El ca, prin noi, să desăvârșească o mare lucrare, să aducă la îndeplinire un mare plan de mântuire pentru oameni.

MOISE

CAPITOLUL I

COPILĂRIA, TINEREȚEA, CHEMAREA

Credința părinților

Amram și Iochebed, părinții lui Moise, erau din seminția lui Levi, din familia chehatiților (Exod 6.18-20). Această familie avea să primească o funcție foarte importantă în Cortul Întâlnirii.

Biblia menționează trei copii ai lui Amram: Maria, care va fi avut la nașterea lui Moise 10-13 ani, Aaron, cu trei ani mai în vârstă (Exod 7.7) și Moise.

Cu puțin timp înainte de nașterea lui Moise a apărut edictul lui Faraon, potrivit căruia israeliții trebuiau să arunce în Nil pe orice copil de parte bărbătească. Cât de încercată trebuie să fi

fost Iochebed în cursul acelor câteva luni de așteptare încordată! Va aduce ea pe lume un băiețel, care va trebui să piară, sau o fetiță, care va putea supraviețui? Dar iată că timpul s-a scurs și copilul s-a născut. Era un băiețuș deosebit. Credința părinților a recunoscut în el o. frumusețe aparte: „era fumos înaintea lui Dumnezeu” (Fapte 7.20), iar Evrei 11.23 se subliniază că motivul pentru care părinții l-au ascuns era tocmai trumusetea sa.

Nu era loc în lume pentru cel pe care Dumnezeu l-a însemnat încă de la naștere că-l aparține într-un mod deosebit. Tot astfel, mai târziu. Betleemul nu va avea loc pentru nașterea lui Isus, iar Irod va încerca să-L omoare, după cum Faraon voise să-i prăpădească pe micuțul Moise. Și azi ca și atunci, credința se atașează de Cel disprețuit de lume, căci pentru cei credincioși, El este „cel mai frumos dintre oameni” (Psalmul 45.2).

Timp de trei luni, fără să se teamă de porunca împăratului, părinții fac totul pentru a-și ascunde copilul. Când nu mai au ce face, mama pregătește cu grijă un sicriș pe care îl acoperă cu lut și smoală și-l așază printre trestii, în lunca Nilului, sub supravegherea Măriei.

În primii ani ai vieții, copiii credincioșilor se află la adăpost sub ocrotirea caldă a dragostei de mamă, mișcându-se sub privirile ei atente și pline de duioșie. Vine apoi clipa când ea trebuie să se despartă de odorul ei și să-l introducă într-un cadru nou, unde totul se schimbă: alți tovarăși de joacă, alte lucruri, alte influențe. Intrînd în școală, copilul pășește într-o altă lume; conștientă de toate acestea, o mamă creștină va lua toate măsurile preventive pentru ca cel la a cărui educație a pus o temelie sănătoasă să nu fie expus unor situații care l-ar putea afecta în mod negativ. Făcînduși în continuare, cu răspundere, datoria de mamă, ea își va încredința odrasla în brațele puternice ale lui Dumnezeu.

Ce mărșă a fost răsplătită o asemenea atitudine ce răspuns binecuvîntat au primit părinții lui Moise! Mîna Domnului avea să se arate pînă în cele mai mici amănunte. Toate lucrurile au fost puse de acord: alegerea locului și ceasului cînd fiica lui Faraon vine să se scalde, sentimentul de milă care o cuprinde, prezența de spirit a Măriei, bunăvoința prințesei care pune băiețușul în brațele mamei lui pentru primii ani ai vieții sale. În casa părintească, Moise va primi o educație sănătoasă. Cînd se va face mare, va fi dus la palatul regal. Fiica lui Faraon l-a crescut pentru ea (Fapte 7.2). Instruit „în toată înțelepciunea egiptenilor” (Fapte 7.22), tînărul Moise devine puternic în lapte și în cuvinte (Luca 24.19; Fapte 1.1) și ajunge să cunoască plăcerile Egiptului.

O problemă de mare importanță se pune acum pentru acest tînăr: care dintre cele două educații va determina decizia lui? Cea primită în casa părintească, de la Amram (despre al cărui Dumnezeu vorbește Exod 3.6) și Iochebed, care îi vor fi vorbit despre Domnul și promisiunile Sale

față de poporul Israel, sau educația primită la curtea regală, care ar fi putut șterge, după atîția ani, orice urmă din ceea ce auzise Moise deja, părinții lui?

Nu este oare această chestiune de cea mai mare actualitate? Părinții credincioși se străduiesc să-si crească copiii în frica lui Dumnezeu, le pun din pruncie în inimă cuvintele Scripturii. Ca tineri, ei învață, de asemenea, la școlile duminicale, în cadrul adunărilor publice, aud vestindu-se Evanghelia la căsătorii și înmormîntări. Pe de altă parte, influența studiilor, practica profesională, cariera pentru care se pregătesc se fac simțite în mod inevitabil. Toate acestea pot șterge din inima unui tînar ceea ce a dobîndit acasă, dacă îi lipsește o credință personală și vie în Domnul Isus. Ioas este un exemplu foarte grăitor în această privință (2 Regi 12.2; 2 Cronici 24.17-22). „Credința educației se risipește repede cînd factorii de între ținere dispar.

Alegerea la 40 de ani

Cînd împlinește 40 de ani, Moise are pe inimi să-și viziteze frații. Iese la ei și le cunoaște viața deosebit de aspră. Desigur că la curte nu auzise de la nimeni că acești evrei disprețuiți erau frații săi și nici ce promisiuni mărețe au fost rostite cu privire la ei (Geneza 15.13). Atunci de unde știa el toate acestea? Învățăturile primite în casa părintească au rămas adînc săpate în inima lui.

Se vede lămurit că ziua deciziei supreme venise. Moise trebuia să fie numit oficial „fiul fiicei lui Faraon”. Care va fi atitudinea sa? Refuzul categoric (Evrei 11.24). Biblia nu ne dezvăluie care a fost reacția prințesei, însă ne putem imagina furia ei teribilă, ca să nu mai vorbim de lucrurile la care Moise renunță de bună voie și pentru totdeauna: poziție onorabilă, avantaje materiale, bogății și „plăceri”.

Vin momente în viața noastră cînd trebuie să știm a spune un „nu” răspicat și hotărît. În Geneza 39.10 avem un asemenea exemplu fericit la tînarul Iosif. Prin forța îndurării divine și lipit cu tot sufletul de Dumnezeu, acest credincios veritabil nu se sfiește să lupte împotriva ispitei, să fugă de cursa întinsă, s-o rupă cu situația de păcat creată. Chiar dacă noi nu sîntem niciodată chemați să renunțăm, asemenea lui Moise, la atîtea privilegii, vom avea desigur prilejuri cînd să ne lepădăm de anumite avantaje materiale oferite de o lume întinată și cruntă și care ar putea fi piedică pentru comuniunea noastră cu ceilalți copii ai lui Dumnezeu.

Nu este suficientă numai o atitudine negativă. Murise știa acest lucru el era o fire activă, creatoare, aceea un „nu” hotărît este urmat de o alegere lămurită. Și ce alege omul credinței? „Să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu”. Fără să îmbrace amplexarea deciziei lui Moise, se vor ivi și pentru noi destule ocazii ca să ne alipim de cei iubiți de Domnul și să acționăm în folosul lor. Cuvîntul Sfînt ne învață i „plăcerile păcatului”, oricît ar fi de reale și de atrăgătoare, nu durează decît o clipă, în comparative ru viața din nesfîrșita veșnicie. „Cel ce face voia lui Dumnezeu rămîne

în veac" (1 Ioan 2.17). Prin renunțarea și alegerea făcută în acel moment de răscruce, Moise dobândește autoritatea necesară pentru a cere mai târziu poporului său să *facă* același lucru, în măsura lor. Evrei 11.26 dă perdeaua la o parte și dezvăluie taina care stătea la baza credinței lui Moise: a ales calea durerii și suferinței nu din dorința de a deveni ascet, ci pentru că „socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”. Iar muzeul din Cairo și mormântul lui Tutankhamon dovedesc că aceste comori nu erau puțin lucru. Dar ceea ce, la figurat, era în legătură cu Hristos, prezenta o valoare fără seamăn pentru Moise: ocară lui Hristos era pentru el „o mai mare bogăție”.

Era, desigur, de dorit ca frații lui să-i admire abnegația și devotamentul pentru cauza lor. „El credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu prin mâna lui le va da izbăvirea; dar n-au priceput” (Fapte 7.25). Ce crudă dezamăgire pentru Moise, ce amară decepție! Ai săi nu l-au înțeles. Israelitul pe care l-a muștrat din pricină că-l nedreptăța pe unul din frații săi l-au respins. Iată, așadar, în ce adâncime l-au cufundat cu trei pași însemnați: „n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon”; „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu”; „a socotit ocară lui Hristos a o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”, adică renunțare, alegere, socotire!

De frica lui Faraon, Moise fuge în Madian. Se oprește lângă o fântână și începe să reflecteze asupra asprei soarte care îi fusese rezervată. Gânduri negre și frământă în mintea lui, dar nu se pierde și nu se lasă în voia lor. Observând tratamentul aplicat fiicelor lui Reuel, Moise își neglijează propria suferință și vine în ajutor, păstrându-și astfel caracterul de eliberator și de servitor.

Cum au fost posibile toate acestea? „Avea ochi pironiți spre răsplătire” (Evrei 11.26). Privirile lui nu erau concentrate asupra celor petrecute până atunci nici spre ceea ce putea să i se întâmple în curînd. Nu se gîndea la avantajele pierdute, nici nu se lăsa copleșii de încercarea care venise peste el. Chiar la fântîna lui Madian, în clipele cele mai grele, faptele sale dovedesc o inimă plină de pace și de credință. El privește mult mai departe, mult mai sus, pentru că drumul pe care se angajase avea să-l ducă la cîntarea plină de triumf de la Marea Roșie, la revelațiile de pe Sinai, la slava care urma să-i acopere fața, la părăsirea de pe muntele Pisga și, în sfîrșit, la glorioasa apariție de pe muntele Transfigurării.

Lucrurile au însă și o altă față. Mergînd la frații săi, Moise n-a întrebat pe Domnul. Momentul hotărît Dumnezeu nu sosise nici pentru popor, nici pentru el însuși. Bizuindu-se pe forțele sale, nu era scutit de frica de oameni. Dimpotrivă, „s-a uitat în toate părțile” (P.xod 2.12). Acum însă, în liniște, departe de zarva lumii, singur cu Dumnezeu, el va fi format ca păstor, cum au fost pregătiți înainte de el Iacov și Iosif, iar mai târziu David. Credința lui Moise era reală și profundă, dar el avea nevoie de școala lui Dumnezeu.

Viziunea la 80 de ani

„Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt" (Fapte 7.17). Anii formării caracterului lui Moise se scurseseră. Dumnezeu avea acum în mână o unealtă corespunzătoare. Pustia a fost pentru Moise ceea ce a fost temnița pentru Iosif, ceea ce aveau să fie Cherit și Sarepta pentru Ilie sau Arabia pentru Pavel.

Dumnezeu îngăduie uneori să trecem prin situații deosebit de dificile. Sîntem pur și simplu scoși din lucrare și puși la o parte. Ce este de făcut atunci? Să ne pierdem cumpătul? Nicidecum, ci să răscumpărăm vremea, cercetînd mai adînc Cuvîntul Vieții, ca să ne săturăm sufletul cu bucatele grase și miezoase ale Domnului și să învățăm în școala suferinței ceea ce n-am putut învăța în mijlocul activității febrile care caracterizează timpul nostru. Procedînd altfel nu vom avea mare folos de pe urma încercărilor. Canalizîndu-le în direcția voită de Dumnezeu vom cîștiga și noi, crescînd în omul dinăuntru, iar Tatăl nostru va fi proslăvit, pentru că, formați prin greutățile vieții, vom sluji mai bine fraților noștri.

Dumnezeu, după ce l-a modelat pe Moise după placul voii Sale, Se descopere acum și-l cheamă în serviciul Său, pentru care l-a predestinat. Sînt în viață momente extraordinare, momente de răscruce, adesea unice, cînd inima noastră simte prezența lui Dumnezeu într-un mod aparte, cînd mîna Lui sfîntă ne atinge cu căldură deosebită și cînd îi auzim clar glasul Său duios. Această întîlnire cu Dumnezeu va determina mersul nostru pe pămînt și destinul nostru în veșnicie. Viața va fi roditoare sau stearpă, după cum a fost atitudinea noastră, de ascultare sau de respingere a cuvintelor Sale.

Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Acum, vino, Eu te voi trimite" (Exod 3.10). Ceasul Domnului a sosit. Altădată voise s-o ia înainte, acum însă, deși aude apelul, totuși șovăie. Dumnezeu nu spune: „Du-te!", ci „Vino!" Slujitorul nu este trimis singur, ci în intimitatea și compania Stăpînului său. Însă Moise nu este dispus să se conformeze. El ridică în fața lui Dumnezeu 4 obiecții: „Cine sînt eu?" (versetul 11), nu sînt capabil, nu sînt pregătit, nu știu cum să procedez ... Cîte scuze asemănătoare n-au rostit de-a lungul veacurilor buzele celor chemați de Dumnezeu? Cuvintele: „Eu voi fi cu tine" constituie un răspuns hotărît, care ar trebui să satisfacă pe orice slujitor ascultător. Un Ghedeon, un Ieremia, apostolii aflați la picioarele Domnului Hristos cel înviat, totuși aceștia au auzit cuvintele de mai sus și au probat prin experiențe fericite și valoroase prezența nelipsită a Domnului alături de cel credincios.

Însă pentru Moise, această promisiune n-a fost suficientă. El găsește o nouă scuză: cînd fiii lui Israel mă vor întreba care e numele Domnului care mi S-a arătat, ce le voi spune? Dar Domnul

îndurător și milostiv i Se descoperă slujitorului Său care obiectează mereu, prin cuvintele: „Eu sînt Cel ce sînt”. Da, Domnul este Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine, Cuvîntul care era la început cu Dumnezeu, Isus Hristos însuși, același ieri, azi și în veci.

Toate indicațiile îi sînt date lui Moise, însă el nu se dă bătut și adaugă: „Dar iată că ei nu mă vor crede” (Exod 4.1). Dumnezeu îi dă atunci trei semne menite să-i acrediteze misiunea: toiagul prefăcut în șarpe, pe care Moise îl putea apuca de coadă, pentru a ilustra puterea pe care Dumnezeu poate s-o atribuie slujitorului Său în fața puterii vrăjmașului; mîna umplută de lepră odată pusă în sîn și apoi curățită, ca dovadă că numai Dumnezeu poate vindeca pe lepros și pe păcătos; apele Nilului, de o importanță vitală pentru egipteni, transformate în sînge, simbol al judecății care avea să atingă acest popor răzvrătit. Dar nici după toate aceste semne Moise nu se arată dispus de plecare. El spune: „Ah, Doamne! Eu nu sînt un om cu vorbirea ușoară ...” (Exod 4.10). Cînd a ieșit de la curtea lui Faraon, Moise era un om puternic în cuvinte, însă anii petrecuți în pustie nu i-au permis să se folosească de acest dar al elocvenței. Domnul îi răspunde: „Voi fi cu gura ta și te voi învăța ce trebuie să spui”.

Dar Moise obiectează încă odată, deși, ce-i drept, cu o voce mai slabă: „Ah, Doamne! Trimite pe cine vei vrea să trimiți” (versetul 13). Însă constrîns de mînia Domnului cedează și pornește să ceară permisiunea socrului său pentru a se întoarce în Egipt; se pregătește de călătorie. Se pare totuși că în Madian el întîrzie, încît Domnul este nevoit încă o dată să-l cheme la ordin: „Du-te, întoarce-te în Egipt!” (Exod 4.19).

Pe drum, Moise primește noi instrucțiuni. Rămînea, totuși, un obstacol secret, profund, un păcat poate neînsemnat, însă Dumnezeu nu poate admite nici un compromis în viața slujitorului său, mai ales acolo unde Cuvîntul Său fusese atît de clar rostit. Ca o concesie față de madianiți sau, probabil, față de Sefora, Moise nu și-a tăiat fiul împrejur. În praful și gălăgia produse de caravana sa, Moise cade grav bolnav și este pe punctul de a muri. Sefora înțelege degetul lui Dumnezeu și cedează, pentru a împlini ritualul tăierii împrejur care fusese neglijat pînă atunci. Restaurat sufletește și trupește, Moise merge în întîmpinarea lui Aaron pentru a îndeplini împreună lucrarea încredințată de Dumnezeu. După toate aparențele, Sefora se retrage la tatăl ei și se va alătura soțului la muntele lui Dumnezeu (Exod 18.5).

Ce s-ar fi ales cu Moise dacă n-ar fi ascultat în ziua supremă a vieții sale? Ar fi rămas în Madian ca un simplu păstor despre care nu s-ar mai fi auzit niciodată. Israeliții ar fi continuat să sufere asuprirea egipteană, dacă nu și-ar fi căutat cumva o unealtă pentru eliberarea lor. Constrîns de minunatul apel divin, Moise a răspuns și, de-a lungul anilor, a făcut progrese însemnate în cunoașterea Celui ce i S-a descoperit ca Dumnezeu al harului în „rugul aprins” (Deuteronom 33.16).

CAPITOLUL II

ÎN EGIPT. MOISE-ELIBERATORUL

Eșecurile

La rugul aprins, Moise s-a confruntat dintr-o dată cu o misiune specială și importantă, transmisă în termeni foarte clari: „Tu vei scoate poporul Meu din Egipt” (Exod 3.10). Dumnezeu nu-i ascunde greutățile cărora va trebui să le facă față: „Știu că împăratul Egiptului n-are să vă lase să plecați decît silit de o mîină puternică. Eu îmi voi întinde mîna și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea are să vă lase să plecați” (Exod 3.19-20). În Madian, de asemenea, Dumnezeu îi spune lui Moise că rezistența lui Faraon va fi teribilă, ceea ce-l va obliga pe Domnul să recurgă la o măsură extremă: „Voi ucide pe fiul tău, pe întîiul tău născut”.

Ajunși în Egipt, Moise și Aaron strîng pe bătrînii lui Israel care primesc favorabil mesajul lor și „se pleacă înaintea Domnului ca să I se închine” (Exod 4.29-31). Încurajați de această atitudine, Moise și Aaron se înfățișează la Faraon și-i cer să permită poporului să meargă în pustie, pentru a celebra o sărbătoare în cinstea Domnului. Insolența împăratului taie curajul celor doi reprezentanți ai poporului Israel, care încearcă o nouă insinuație: „Ni S-a arătat Dumnezeul evreilor ...” (Exod 5.3). Riposta este foarte categorică: „De ce abateți poporul de la lucrările sale? Plecați la lucrările voastre”. Această primă întrevvedere, în loc să conducă la ușurarea sarcinilor poporului, va duce la agravarea lor. O parte dintre israeliți va trebui de acum să plece din țară în căutare de paie pentru cărămizi, iar cei rămași la lucru sînt siliți să facă și norma celorlalți, trudind din greu. Comisarii poporului trec peste Moise și Aaron și se plîng direct lui Faraon, dar fără vreun alt rezultat decît înăsprirea situației lor.

Este ușor de înțeles starea de inimă a lui Moise în acele ceasuri de mare întuneric. Domnul nu izbăvise poporul prin mîna lui, dimpotrivă, era acum mai oprimat ca oricînd, iar cei cărora dorise atît de mult le vină în ajutor îl insultau. Ce era de făcut? Să mai renunțe o dată, să se întoarcă în Madian, lăsîndu-și frații în voia soartei? Moise se află la capătul puterilor. Dar cu toate dificultățile, rămîne tare în credință (Evrei L27), pentru că din mijlocul adînciei sale tristeți, el se îndreaptă spre Domnul (versetul 22) și-și varsă inima înaintea Lui. Ca de atîtea ori după aceea, el va avea acolo o experiență minunată cu Dumnezeul harului, care nu numai că nu-i face nici un reproș, dar i Se revelează și mai profund, Oare nu tot așa ni se întîmplă fiecăruia cînd învățăm o lecție măreață de nenorociri, decepții și încercări? Se întîmplă să ne pregătim intens pentru un examen, iar la sfîrșit ne pomenim respinși, Sau îngrijim cu deosebiră dragoste o ființă scumpă și

cînd tragem nadejde s-o stim în *afara oricarui* pericol, Domnul o cheamă la Sine. Sau depunem toate eforturile pentru a ajuta un suflet să găsească în Domnul Isus pe Mîntuitorul său personal și în final constatăm că Satan îl cuprinde cu și mai multă forță, cufundîndu-l și mai adînc în bezna păcatului. Ce este de făcut? Să nu cedăm stărilor depresive, să nu renunțăm cu nici un chip, ci să aducem cererile noastre la cunoștința Domnului, să-I adresăm Lui plîngerea noastră, ca și psalmistul, și să ne bizuim pe îndurarea Sa. Domnul nu va întîrzia să Se descopere sufletului care-L caută însetat și să-i ofere sprijinul puterii Sale

La începutul Genezei, Dumnezeu Se prezintă ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor, Elohim, însemnînd dumnezeirea, în sensul absolut al cuvîntului. Pe vremea patriarhilor, El Se folosește în special de numele care în limba noastră poate fi tradus cu cuvintele: „Cel Atotputernic”, adică Cel care răspunde la toate nevoile credincioșilor care sînt străini și călători pe acest pămînt. Lui Moise, în acel moment decisiv, i se descoperă Domnul, Iehova, adică Dumnezeul legămîntului care Se interesează îndeaproape de soarta poporului Său, Dumnezeul care nu Se schimbă și care acționează potrivit cu ceea ce este în Sine însuși, nu după meritele celor de care Se ocupă (Exod 6.2-8).

Recăpătînd sentimentul misiunii încredințate, fortificat în lăuntrul său, Moise se întoarce la copiii lui Israel, dar aceștia nu-l ascultă, din cauza înăsprii robiei. Atunci Domnul nu mai așteaptă o nouă rugăminte fierbinte din partea robului Său, ci-i întărește și mai mult credința și-l trimite din nou la Faraon. Moise însă se opune, spunînd: „Dacă copiii lui Israel nu m-au ascultat, cum ar putea s-o facă tocmai Faraon?” Domnul intervine și dă lui Moise și Aaron porunci pentru copiii lui Israel și pentru Faraon privind ieșirea poporului din țara Egiptului (Exod 6.10-13; 7.1-5).

Deplin încrezători în promisiunile lui Dumnezeu, „rămînînd neclintîți, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”, Moise și Aaron se duc din nou la Faraon. De-a lungul povestirii ce redă plăgile ce s-au abătut asupra Egiptului, îi vedem crescînd în curaj și autoritate și tot mai fortificați în credința lor, prin manifestarea puterii nemărginite a lui Dumnezeu. Moise înaintează mereu, luînd cu asalt, în Numele Domnului, cetatea vrăjmașilor Săi. El este conștient de calitatea de reprezentant al Dumnezeului celui viu și veșnic care își descopere poporului Său „mîna puternică” și „brațul Său cel întins”.

Cine sînt cei ce vor merge?

Semne pentru poporul lui Dumnezeu și urgii pentru egipteni, judecățile Domnului lovesc țara. De 7 ori Faraon își împietrește inima și tot de 7 ori i-o împietrește Dumnezeu (Exod 8.25-28; 10.8-11, 2426).

Cînd Faraon începe să cedeze cîte puțin, el propune lui Moise pentru ca Domnul să retragă muștele veninoase din ținutul Egiptului ca poporul să meargă și să aducă jertfe Domnului lor „în

țară". Moise însă răspunde imediat: „Nu este deloc potrivit să facem așa, căci am aduce Domnului, Dumnezeului nostru, jertfe care sînt o urîciune pentru egipteni. Și dacă am aduce sub ochii lor jertfe care sînt o urîciune pentru egipteni, nu ne vor uide ei oare cu pietre? Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie și acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, după cum ne va spune". Întîlnim aici prima cursă întinsă de Diavolul. El vrea ca cei credincioși să celebreze cultul Domnului în mijlocul lumii și în amestec cu ea. Și cît de bine a reușit Satan de atunci încolo să realizeze o asemenea stare de lucruri! În numeroase grupuri, așa-zise creștine, poate chiar în cele mai importante, vedem amestecați în același „serviciu divin” credincioși și necredincioși, ca să nu mai vorbim despre conducătorii acestora dintre care unii nici nu mai cred în Cuvîntul lui Dumnezeu și în jertfa ispășitoare de la cruce!

Pentru a-L adora cu adevărat pe Dumnezeu, pentru a ne închina Lui „în duh și în adevăr”, se cere o despărțire reală de lume, „un drum de trei zile în pustie”, spunînd de moartea și învierea Domnului.

Hărțuit tot mai mult de judecățile care devastează țara, Faraon pare dispus să facă noi concesii. El cheamă pe Moise și pe Aaron și-i întreabă răspicat: Cine sînt aceia care vor merge?" Iată răspunsul: „Vom merge cu copiii și cu bătrînii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului" (Exod 10.8-9). Dar Faraon pare că nu aude și întinde o nouă capcană slujitorilor lui Dumnezeu, spunînd: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gînd să faceți! Nu, nu; ci duceți-vă voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut" (Exod 10.10-11). În unele țări, chiar și în timpul nostru, nu se permite tinerilor să participe la întrunirile creștinești dacă nu au împlinit vîrsta de 18 ani. În alte părți nu se poate vorbi din Scriptură decît celor ce au depășit 20 de ani. Cum se mai străduiește Satan și printre noi să-i determine pe părinți să nu-și aducă copiii la adunare, considerînd că este prea obositor pentru ei să frecventeze școala duminicală sau întîlnirile destinate lor în mod special! Tactica Vrajmașului nu s-a schimbat. El știe foarte bine că tinerețea este vîrsta potrivită pentru întoarcerea cuiva la Dumnezeu și că astfel poate fi orientată spre El toată viața.

În Neemia 12.43, într-o zi de adorare și bucurie, se află înaintea Domnului nu numai bărbații, dar și femeile și copiii. Ezra citește și tîlcuiește cuvintele Legii unei adunări alcătuite „din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s-o înțeleagă" (Neemia 8.2).

Învățăm de aici o lecție minunată, anume că este potrivit să venim cu toată familia înaintea Domnului pentru închinare, inclusiv cu copiii care pot fi supravegheați astfel încît să nu producă deranj și să nu permitem ca treburile gospodărești, pentru mame, sau surmenajul din cauza

învățăturii, pentru elevi, să fie un motiv care să-i rețină acasă. Cît despre adunările unde este prezentat și studiat Cuvîntul lui Dumnezeu, este bine să-i aducem împreună cu noi pe toți cei ce sînt în stare să înțeleagă (prin această capacitate de a înțelege ne referim la capacitatea naturală de a înțelege lucrurile, nu la o minte înnoită, care se capătă numai prin întoarcerea la Dumnezeu).

În fața refuzului categoric al lui Moise și pentru a scăpa de cele 3 zile de întuneric, Faraon prezintă o nouă „soluție”: „Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămînă în țară decît oile și boii voștri" (Exod 10.24).

Moise si-a dat bine seama că, dacă turmele vor rămîne în urmă, inima poporului va fi din nou atrasă spre Egipt. De aceea el spune lui Faraon: „Chiar să ne dai tu însuți jertfele și arderile-de-tot pe care le vom aduce Domnului, Dumnezeului nostru, și turmele noastre tot trebuie să meargă cu noi și să nu rămînă o unghie din ele". Să avem grijă să nu ne lipim inima de lucrurile materiale pe care Dumnezeu ni le-a încredințat, pentru că ele ar deveni o piedică în lucrările pe care Domnul le așteaptă de la noi. Bogățiile „nedrepte" ne-au fost date spre administrare, nu spre a face din ele un scop în sine (Luca 16.9). De aceea să le punem la dispoziția Domnului și să fim gata a le folosi întotdeauna după porunca Lui. Moise avea autoritate pentru a angaja poporul să lase în seama Domnului tot ce avea, și aceasta cu atît mai mult cu cît el însusi, la timpul lui, refuzase bogățiile Egiptului și alesese „ocara lui Hristos".

Pastele

Epistola către Evrei subliniază faptul că Moise a prăznuit Paștele prin credință. Pentru a înțelege semnificația acestor cuvinte, trebuie să amintim cîteva lucruri. Credința părinților a fost necesară pentru a ascunde copilul și apoi pentru a-l pune printre trestiile Nilului. La vîrsta de 40 de ani, credința lui Moise a ieșit în evidență prin alegerea pe care a făcut-o. Credința aceasta avea să crească mereu, astfel încît, la un moment dat, el să poată rămîne neclintit, fără să se teamă de mînia împăratului. Dar de ce a trebuit credință pentru prăznuirea Pastelor? Faraon nu avea nici cel mai mic amestec în problema aceasta. Nu era vorba de o credință cerută de prezența unui adversar sau de circumstanțe dificile. Credința era aceeași dintotdeauna, însă lucrarea ei era diferită. Acum nu se punea problema întîlnirii cu un vrăjmaș, ci cu Dumnezeu în manifestarea judecății, dreptății și sfințeniei Sale. În cursul primelor 9 urgii, poporul Domnului a fost un simplu spectator, fiind ocrotit în Gosen. Acum însă israeliții trebuiau să acționeze, potrivit cu poruncile date lor de Domnul prin Moise, cu credință. Ei erau un popor vinovat, poate mai vinovat chiar decît egiptenii, pentru că răspunderea lor era cu mult mai mare. În adevăr, deși cunoșteau, într-o măsură oarecare, pe Domnul, erau foarte înclinați spre idolatrie și se depărtau foarte ușor de Dumnezeu, ceea ce au demonstrat în numeroase ocazii. Dacă îngerul nimicitor străbătea țara pentru a lovi pe întîii-născuți,

de ce trebuia să cruțe pe israeliți, de vreme ce justiția divină nu privește la fața omului? Numai sângele unei jertfe fără cusur, simbol al Celui ce avea să vină mai târziu, putea pune poporul la adăpost de urgia judecății divine. Și tocmai lucrul acesta a fost revelat lui Moise și lui Aaron care, la rîndul lor, i-au instruit pe bătrînii lui Israel (Exod 12.1-20). Credința lui Moise este comunicativă: „Și copiii lui Israel au plecat și au făcut cum poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron; așa au făcut" (Exod 12.28).

Jertfa lui Abel arată lămurit nevoia sîngelui ispășitor pentru a deschide păcătosului calea spre Dumnezeu cel de trei ori sfînt; Geneza 22 prezintă substituția: Avraam aduce jertfă un berbec în locul fiului său, Isaac; jertfele levitice, prin gestul simbolic de a pune mîinile pe capul victimei, scot în evidență identificarea celui ce se apropie de altar cu jertfa pe care o aduce: în cazul jertfei pentru păcat, greșelile vinovatului se transmit asupra victimei, în timp ce la arderea-de-tot, meritele victimei sînt puse în seama adoratorului. Pastele subliniază, în special, actul prin care fiecare om ia ca pentru sine jertfa. Rînduiala cerea să se ia cîte un miel pentru fiecare casă (Exod 12.3). Moise nu oferea un singur miel pentru tot poporul, ci fiecare familie trebuia să înjunghie un miel al cărui sînge punea la adăpost pe întîiul născut.

La fel sînt lucrurile și în Noul Testament, Domnul Isus este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi (1 Ioan 2.2). Valoarea lucrării Sale înaintea lui Dumnezeu permite întinderea iertării asupra întregii lumi. Dar alte pasaje arată că, deși jertfa lui Hristos este suficientă pentru toți păcătoșii, beneficiază de ea numai cei ce vor să și-o însușească prin credință. În Romani 3.22 este vorba de o neprihănire ce vine prin credința în Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Dobîndirea acestei îndreptățiri are loc numai prin credința în sângele Său. În Ioan 3.16 se spune că Dumnezeu a iubit lumea, dar are viața veșnică numai cine crede în Domnul Isus. În Ioan 1.12, dreptul de copii ai lui Dumnezeu este dat tuturor celor ce L-au primit pe Isus ca Domn și cred în inima lor că Dumnezeu L-a înviat din morți (Romani 10.9). Așadar, avem de-a face cu o primire personală și o mărturisire individuală a morții și învierii Domnului Isus.

Cu sângele mielului au fost unși stîlpii ușii și pragul de sus. Membrii familiei aflați înăuntrul casei mînceau mielul pascal cu azimi și ierburi amare. Nu ei vedeau sângele și nu ei îi apreciau valoarea. Dumnezeu declară în mod categoric: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lîngă voi..." (Exod 12.13). Păcătosul care se pocăiește și vine la Domnul Isus nu poate aprecia deplin valoarea sîngelui Mîntuitorului. Nu mai este capabil să facă lucrul acesta. Din pricina acestui sînge El iartă și primește pe păcătoși. Aceștia se încred în cuvintele Scripturii și-și însușesc făgăduințele ei. Ei nu

pot explica adâncimea harului mîntuitor, însă ceea ce le este bine cunoscut este că „sîngele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat" (1 Ioan 1.7).

NOAPTEA DE PAȘTE.

În Israel, timpul se măsura astfel: lunile erau lunare și începeau la fiecare lună nouă. Cum Pastele a fost stabilit în a 14-a zi a lunii, israeliții au ieșit din Egipt cu lună plină. Seara, ei au mîncat mielul, avînd mijlocul încins și fiind pregătiți de plecare. „La miezul nopții, Domnul a lovit pe toții întîii-născuți din țara Egiptului, de la întîiul născut al lui Faraon care ședea pe scaunul lui de domnie pînă la întîiul născut al celui închis în temniță și pînă la totii întîii născuți ai dobitoacelor. Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui și toți egiptenii; și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort" (Exod 12.29-30), Ne putem imagina ușor haosul și deruta care a cuprins Egiptul în noaptea aceea. Fiecare se grăbea să ducă vecinului său vestea tristă despre moartea copilului său, însă acolo avea să afle că aceeași nenorocire a venit și peste familia aceluia. În frunte cu Faraon, egiptenii îi alungă pe izraeliți din țară. Atunci aceștia, potrivit instrucțiunilor date lor de Dumnezeu, cer egiptenilor obiecte de argint, aur și răsplată binemeritată pentru anii lor grei de muncă. În plină noapte, șiruri nesfîrșite de oameni de pe cuprinsul ținutului Gosen se grupau la Ramses și Sucot. Ce priveliște unică și ce moment solemn pentru Moise! 600.000 de bărbați cu familiile lor plus o mulțime de oameni care li se alătură, reprezentînd o populație de 2-3 milioane de suflete, în afară de turmele de animale! Cînd avea 40 de ani, dorise să izbăvească pe frații săi cu propriile lui forțe. Dar iată că tensiunea crescîndă, determinată de urgiile succesive, culminase cu drama acestei nopți de pomină, noapte care avea să marcheze începutul unei vieți noi. Domnul își arătase puterea, își împlinise promisiunea. Sufletul slujitorului său era pătruns de o recunoștință profundă. Dar ce răspundere uriașă avea să apese de acum încolo pe umerii săi! Ce probleme de maximă dificultate îi stăteau în față, să conducă o asemenea mulțime de-a lungul unei pustii ale cărei greutăți le cunoștea din proprie experiență! Sarcina deosebit de grea a ducerii poporului în țara făgăduinței abia începea.

CAPITOLUL III

PRIMII PASI ÎN PUSTIE. MOISE-PĂSTORUL

Izbăvirea de la Marea Roșie

Psalmul 77 spune: „Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mîna lui Moise și Aaron" și, în adevăr, odată cu trecerea Mării Roșii, Moise începe să-și dovedească firea sa de păstor. „Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari" (Psalmul 77.19); experiențele poporului au

dovedit că drumul lui Dumnezeu era greu de înțeles, pentru că ducea nu numai prin Marea Roșie, ci și printr-un lung șir de greutăți și necazuri care aveau să pună la încercare credința lor. Însă psalmistul mai spune: „O, Dumnezeule, căile Tale sînt sfinte” (versetul 13). Pentru Acela înaintea Căruia totul este gol și descoperit, împrejurările prin care avea să-i treacă pe ai Săi erau bine cunoscute, aranjate potrivit cu înțelepciunea Lui și cărările pe care avea să-i conducă potrivit cu dragostea Lui. Numai pentru noi, oameni mărginiți, drumul Său pare a fi o cale prin ape adînci.

Din Ramses și Sucot, puncte de întîlnire ale copiilor lui Israel, aceștia o iau spre Etam, la marginea pustiei. Drumul cel mai potrivit și mai scurt ar fi fost în direcția nord, prin țara filistenilor. Însă Dumnezeu nu voia ca, odată cu primii pași în pustie, poporul Său să cunoască greutățile luptei, de aceea îl conduce o cărare proprie pînă la Sinai. Pentru moment, nu îi obligă să se întoarcă și să tăbărească într-un loc cum nu se putea mai nepotrivit din punct de vedere al securității: între munte și mare, fără o altă ieșire decît drumul pe care aveau să pătrundă ca într-un fel de sac.

Au trecut doar cîteva ceasuri și această unică ieșire este ocupată de Faraon și ostile sale. „Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei” (Exod 14.10). Ce se petrece oare acum în inima lui Moise? Vede el compromisă minunata izbăvire pe care Dumnezeu o realizase prin mîna sa? Nicidecum. Slujitorul Domnului, călit în școala Sa, rămîne liniștit în credința sa și neclintit, ca și cum L-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Nu tot așa este cu copiii lui Israel. Însăpămîntați peste măsură de mult, ei strigă spre Domnul, cîrtesc împotriva lui Moise și se răzvrătesc (Psalmul 106.7). Intrați în panică, ei ar prefera să slujească din nou egiptenilor decît să piară în pustie. Aici se manifestă prima criză în relațiile dintre Moise și popor, un preludiv pentru multe altele care aveau să mai vină.

Ferm convins că Dumnezeu își va arăta din nou puterea, Moise dă la iveală o credință impiesionantă, care se dovedește a fi contagioasă, pentru că o insuflă și poporului: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi, stați liniștiți” (Exod 14.14).

Vrăjmașul nu lasă să-i scape vreun suflet așa ușor. El luptă din răputeri ca să-l încătușeze iarăși. Chiar atunci cînd cineva și-a pus toată încrederea în sîngele lui Hristos care înlătură păcatele, Satan caută să producă în inima sa îndoială, nesiguranță și să ridice semne de întrebare cu privire la mîntuire. În loc să se bucure de o izbăvire deplină, păcătosul cade pradă îndoiei și temerilor. Numai Cuvîntul lui Dumnezeu poate da siguranța mîntuirii. Răscumpărarea este asigurată prin lucrarea Domnului Hristos. Nu este nicidecum meritul nostru sau rezultatul trudei noastre. Certitudinea salvării noastre decurge, prin credință, din declarațiile Cuvîntului lui Dumnezeu. Noi sîntem chemați să contemplăm „izbăvirea Domnului” și să stăm liniștiți, odihnindu-ne pe Cuvîntul

Scripturii care ne-o garantează: „Acum, dar, nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus" (Romani 8.1); „Cine crede în Fiul are viața veșnică" (Ioan 3.36).

Pe de altă parte, eforturile vrăjmașului urmăresc să rețină sufletele mîntuite în lume și sub influența sa. Cîți creștini adevărați, spălați în sîngele lui Hristos, rămîn, din punct de vedere moral, înfășurați de lume, cuprinși de atmosfera Egiptului. În fapt, ei răspund constrîngerii lui Faraon: „Aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în țară". Dar Dumnezeu dorește ca cei ce sînt ai Lui să-I aparțină pe deplin. În noapte și furtună i se deschide poporului un drum prin mijlocul mării. În Evrei 11.29 se face următoarea remarcă: „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat". Dacă în textele precedente era scoasă în evidență credința lui Moise (Evrei 11.24-28), acum accentul se pune și pe credința poporului. În realitate, nu era puțin lucru să te avînți, prin credință, între acești doi pereți de apă care în orice clipă s-ar fi putut prăbuși, acoperind totul cu valurile lor furioase. „În straja dimineții", Domnul face ca armata egipteană să intre în panică. „Înspre dimineată", marea își reia repeziciunea cursului, înghițind pe vrăjmașii lui Israel. Israel a văzut pe egipteni morți pe țărmul mării, a văzut mîna puternică pe care o îndreptase Domnul împotriva egiptenilor. Și poporul s-a temut de Domnul și a crezut în Domnul și în robul Său, Moise" (Exod 14.30-31). Pe țărmul Mării Roșii se înalță din toate gurile o cîntare de laudă prima cîntare din Biblie pentru că numai cei răscumparați, conștienți de izbăvirea lor, pot să cînte. Psalmiștii și profeții nu vor mai conteni să celebreze acest eveniment memorabil, iar cîntarea celor răscumparați care a izbucnit din mii de piepturi, în Exod, va răsună și în Apocalipsa, la adresa Mielului înjunghiat, înconjurat în vecii vecilor de laudele alor Săi.

Amărăciunea de la Mara

Moise cunoștea ariditatea, căldura și întinderea pustiei. Ce răspundere să conduci, de-a lungul ei, un popor întreg și turmele sale!

O nouă încercare a credinței apărea la orizont. La fel se întîmplă și în viața tînărului întors la Dumnezeu. Tatăl ceresc va îngădui ca, din cînd în cînd, să bată vînturile asupra copilului Său, pentru a ieși la iveală starea sa de inimă: curăția, dragostea pentru Dumnezeu și încrederea în El.

Trece o zi, trec două, trei și poporul nu găsește apă în pustie. În sfîrșit, ajung la Mara, dar acolo n-au putut să bea apă, „pentru că era amară" (Exod 15.23). Atunci copiii lui Israel cîrtesc împotriva lui Moise. El strigă la Domnul care le-a „arătat un lemn pe care l-a aruncat în apă. Și apa s-a făcut dulce". În cărțile lui Moise, lemnul vorbește, în general, de firea omenească a Domnului Isus, de umanitatea Sa perfectă în care El a făcut întotdeauna voia lui Dumnezeu, chiar și în momentul suprem din Ghetsimani, cînd a putut spune: „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta".

Cînd sîntem confrunțați cu necazurile, prima lecție pe care trebuie s-o învățăm pe calea crucii este să luăm totul din mîna Domnului, să ne supunem voii Sale, pentru că El urmărește neabătut binele nostru. Să tragem din orice suferință cît mai mult folos, însușindu-ne toate învățăturile pe care ni le oferă ea. Imaginați-vă următoarele situații dificile: cineva solicită un post și se pomenește scos afară; un tînăr soț se străduiește să-și administreze cît mai bine cu putință căminul și, la un moment dat, boala pune capăt eforturilor sale; așteptați cu nerăbdare o invitație din partea unei persoane influente, îți legi speranțele de ea și deodată totul se prăbușește; ți-ai deschis inima în fața unui prieten și într-o bună zi acesta te trădează. Ce este de făcut cînd viața te întîmpină cu asemenea probleme? Să nu te lași cuprins de amărăciunea eșecului, ci să te arunci prin credință în brațele calde și puternice ale Domnului Isus. El te va ajuta să iei toate acestea ca pe ceva normal pe calea îngustă și te va sprijini ca să poți depăși toate momentele grele ale vieții.

La Mara, Dumnezeu Se descoperă sub un nume cu totul nou: „Domnul care te vindecă”. Apele amare devin dulci, pentru că, prin puterea Sa vindecătoare, Cel Atotputernic repară și restaurează. La Elim se găsește înviorarea și hrana mult dorită. În fiecare dimineată ne așteaptă o nouă experiență cu Dumnezeu. Nevoile israeliților aveau să fie pe deplin satisfăcute de Domnul, pentru că El avea să le trimită mana în fiecare dimineată.

Lecții noi la Refidim

S-ar putea spune că pînă la Refidim toate i-au reușit de minune lui Moise: Faraon cel insolent și înfumurat a fost înfrînt, Marea Roșie s-a deschis și le-a făcut loc israeliților să treacă, iar mana pentru satisfacerea nevoilor lor fizice a fost trimisă din cer. Dar trebuia ca slujitorului lui Dumnezeu să i se aducă din nou aminte cît de neputincios este în sine însuși.

STÎNCA.

La Refidim nu au găsit apă. Atunci poporul s-a certat cu Moise, fiind gata să-l ucidă cu pietre. „Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne faci să murim de sete aici cu copiii și turmele noastre?” (Exod 17.3). Faraon voise să rețină în Egipt pe copiii și turmele lor, iar acum, după ce Moise i-a scos de acolo, i se reproșează faptul acesta.

Văzîndu-se cu totul neputincios în fața unei asemenea contestații injuste, Moise strigă spre Domnul: „Ce să fac cu poporul acesta?” Slujitorul lui Dumnezeu va trebui să învețe acum o nouă lecție și anume că prezența Sa este de ajuns pentru toate nevoile alor Săi. „Iată, Eu voi sta înaintea ta pe stîncă Horebului” (Exod 17.6). În 1 Corinteni 10.4 se spune: „Stîncă era Hristos”. Trebuia ca stîncă aceasta să fie lovită de toiagul lui Moise simbol al autorității și al judecății pentru ca apele Duhul Sfînt să curgă din belșug (Ioan 7.39). Moise, atacat personal, trebuie să fie onorat personal.

În toată demnitatea el trece înaintea poporului, apa țîșnește din stîncă sub privirile bătrînilor lui Israel și toți pot să bea după dorință.

AMALEC.

Marșul prin pustie este întrerupt de un nou obstacol: Amalec, simbol al firii noastre pămîntești. Procedul lui Amalec este deosebit de periculos: hărțuirea în pustie. Vrajmașul acesta trebuie bătut. Dar cum? Moise învață o altă lecție minunată. Iosua simbol al Domnului înviat și al Duhului Sfînt trece în fruntea poporului pentru a conduce lupta. În Galateni 5.17 citim: „Căci firea pămîntească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntești”. Dar contribuția lui Iosua nu este suficientă. Moise, cu toiagul în mînă, urcă pe munte și mijlocește pentru popor. Gestul său nu este un simbol al lucrării Domnului Hristos, ci mai degrabă al celor ce se apropie de Dumnezeu, prin El, spre a se ruga, fie pentru ei înșiși, fie pentru cei răscumparați. Moise este conștient de slăbiciunea sa: cînd ridică mîinile, este Israel mai tare; cînd le lasă în jos, ca să se odihnească, este Amalec mai tare. Mîinile lui Moise erau grele. Oare nu tot așa este și cu noi, chiar dacă am înțeles că singurul remediu pentru infirmitatea noastră este stăruința în rugăciune? Cîte slăbiciuni, cîtă delăsare, cîtă nestatornicie dovedim deseori!

Aaron și Hur se apropie de Moise și-i sprijină brațele ostenite, Aaron fiind simbolul Domnului Hristos, Marele Preot, care „trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi” (Evrei 7.25).

În tinerețe, Moise dorea să lupte, fiind gata să-l omoare pe egiptean. Acum însă, fiind înaintat în vîrstă, se roagă pentru poporul lui Dumnezeu împreună cu fratele și tovarășul său.

Prezența lui Dumnezeu și rugăciunea de mijlocire au fost pentru Moise marile lecții ale Refidimului.

CAPITOLUL IV

SINAI. MOISE-MIJLOCITORUL

Primirea Legii

În a treia lună de la ieșirea lor din Egipt, copiii lui Israel ajung în pustia Sinai. Dumnezeu le transmite prin robul Său aceste cuvinte minunate: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exod 19.4). Mulțimea ieșită din Gosen trebuia acum să primească instrucțiunile Domnului pentru a deveni „o împărăție de preoți și un neam sfînt” (versetul 6), cu legi divine, cu un anumit fel de închinare, cu o cîrmuire centrală și cu o armată disciplinată.

Primul an al Exodului se deschide cu Pastele și experiențele de la Marea Roșie, continuând cu îngrijirea din pustie: mana, apa din stîncă, înfrîngerea lui Amalec și primirea legilor și poruncilor pe Sinai. Evenimentele petrecute cu israeliții în acest prim an de la ieșirea din Egipt corespund, ca probleme ale vieții individuale pentru creștin, cu iertarea păcatelor, răscumpărarea, hrana spirituală și începutul umblării cu Dumnezeu.

Cel de-al doilea an este marcat de facerea Cortului întîlnirii, consacrarea preoților, ofrandele căpeteniilor, instituirea slujbelor, porunci privitoare la tăbărire și plecare. Toate acestea țin de viața colectivă. Credinciosul nu a fost răscumpărat ca să trăiască și să umble singur: el este făcut pentru părăsirea cu frații săi. Hristos a murit ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.

Încă în cursul celui de-al doilea an după ieșirea din Egipt, copiii lui Israel ar fi putut porni cucerirea Canaanului, dacă nu ar fi dovedit lipsă de credință la Cades-Barnea, ca urmare a informațiilor prezentate de iscoade. Cei 38 de ani petrecuți în pustie nu au fost nicidecum necesari în această privință; scopul urmărit de Domnul a fost ca israelitii să învețe să se cunoască pe ei înșiși și pe Dumnezeu (Deuteronom 8.2-3).

Aflat în prezența măreției și sfînteniei divine, poporul tremură (Exod 19.16). Priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare, încît Moise a zis: „Sînt îngrozit și tremur!” (Evrei 12.21). Dumnezeu rostește cele 10 porunci care stau la baza legii morale; înspăimîntat, poporul stă departe de munte, iar la un moment dat îi spun lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim” (Exod 20.19). Adunarea lui Israel rămîne la distanță, iar Moise se apropie de norul în care era Dumnezeu.

Cu un alt prilej, 70 dintre bătrînii lui Israel împreună cu Aaron, Nadab și Abihu îl însoțesc pe munte, însă numai Moise se apropie de Domnul; ei nu merg mai departe. Cît despre popor, acesta nu are voie nici să se atingă de munte, cu atît mai puțin să se urce pe el. Bătrînii au reținut din viziunea Dumnezeului lui Israel că „sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui” (Exod 24.10). Moise ajunge pe munte pentru a asculta comunicările divine. El petrece 6 zile pe Sinai în compania lui Iosua, iar în a 7-a zi pătrunde singur în nor și rămîne în prezența lui Dumnezeu 40 de zile și 40 de nopți. Primește cele două table ale mărturiei, poruncile și instrucțiunile referitoare la Cortul întîlnirii. În trei rînduri, cînd Moise transmite poporului cuvintele lui Dumnezeu, israeliții se angajează să facă tot ce a spus Dumnezeu (Exod 19.8; 24.3,7). În realitate însă ei nu puteau să împlinească cerințele Legii, pentru că „dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr neprihănirea ar veni prin Lege” (Galateni 3.21). Făcînd această făgăduință pripită, poporul nu cunoștea pe Dumnezeu cu adevărat și nu se cunoștea

nici pe sine. Atunci va gândi cineva la ce mai este bună Legea? Răspunsul este dat de apostolul Pavel în epistola către Romani (7.7) și Galateni: prin Lege vine cunoștința păcatului.

Un copil promite foarte repede că va fi cuminte și că va asculta mereu de părinți, dar Dumnezeu permite apariția unor situații în care tânărul să constate că a greșit și astfel să aibă muștrări de conștiință. Poate fi oare vorba de o adevărată întoarcere la Dumnezeu fără o convingere vie, fără o profundă încredințare de păcat? Numai cine își va da seama de sfințenia lui Dumnezeu și de propria sa păcătoșenie va fi conștient că este pierdut și că are trebuință de mîntuire. Cînd tânărul Isaia intră în Templul Domnului (Isaia 6) și-L vede pe Dumnezeu în toată slava Lui, el strigă: „Vai de mine! Sînt pierdut, căci sînt un om cu buze necurate și am văzut pe împăratul, cu ochii mei pe Domnul oștirilor" (Isaia 6.5). Petru L-a luat pe Isus în corabie, sensibil la onoarea care i s-a acordat, însă după ce a depărtat-o la adînc și a constatat ce pescuire minunată a făcut, s-a aruncat la genunchii lui Isus, zicînd: „Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un om păcătos!" (Luca 5.8).

Pune-ți în față cele zece porunci și cercetează-te cu toată sinceritatea, dacă le-ai împlinit una după alta. Nu-i suficient să nu fi furat, numai intentia de a face lucrul acesta este o încălcare a poruncii a zecea. Care tânăr ar putea spune că dorința despre care vorbește Matei 5.28 nu s-a trezit niciodată în ființa lui? Să fie oare mulți băieți care n-au spus cel puțin o dată fratelui sau prietenului lor: „Nebunule" (Matei 5.22)? Unul dintre tinerii noștri prieteni, străpuns de Cuvîntul Domnului, a constatat că, adresîndu-se fratelui său de mai multe ori în felul acesta, era pasibil de pierzare veșnică. Ce trebuie să-i spunem? Că nu este afît de grav ce a făcut el, deoarece a fost nervos cînd s-a exprimat în felul acesta, și că vinovat este fratele său, care i-a dat ocazia să-și iasă din fire? O, nu, ci Sfînta Scriptură arată că lucrul acesta este foarte grav; Domnul Isus condamnă faptul de a se mînia cineva pe fratele său. La cuvintele acestea, tânărul s-a înfiorat, a început să tremure, dar ce minunat a fost să-i poată fi pusă în față lucrarea Domnului Isus care a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, primind osînda pe care o meritam noi! „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcîndu-Se blestem pentru noi ..." (Galateni 3.13).

Vițelul de aur

Făcînd vițelul de aur, Aaron și poporul Israel nu voiau propriu-zis să părăsească pe Domnul. Faptele lor însă constituie o încălcare a poruncii a doua, care spune: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sînt în ceruri sau jos pe pămînt, sau în apele mai de jos ca pămîntul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești" (Exod 20.4-5). Mîntea omului tinde întotdeauna să dea spiritualului o formă materială. El simte nevoia unei înfățișări vizibile, a unui obiect pe care să poată să-l adore, să i se închine. Exod 32.5 spune: „Cînd a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un

altar înaintea lui și a strigat: „Mîine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului!” îl vedem astfel pe Dumnezeu cel viu și veșnic coborît la nivelul dumnezeilor Egiptului: „Iată dumnezeul tău!”

Idolatria degradează ființa omenească și o conduce la dezordine, la orgii și la libertinaj. Pentru a ne convinge de acest adevăr, este suficient să citim capitolul 1 din Epistola către Romani. Cel mai grozav lucru pe care îl poate face un om este să amestece Numele Domnului cu idolatria.

În această situație, Dumnezeu îi face cunoscut lui Moise pe munte ce s-a întîmplat în tabăra lui Israel (Exod 32.7-10). Moise, împotriva căruia poporul murmurase de atîtea ori pînă acum, avea ocazia să se răzbune și încă într-un mod onorabil, acceptînd propunerea divină, de a-i nimici pe copiii lui Israel. Dar legislatorul are prea adînc săpate în inima sa interesele lui Dumnezeu pentru ca să procedeze astfel. El mijlocește pentru poporul decăzut și se roagă stăruitor Domnului, invocînd două argumente hotărîtoare pentru cruțarea sa: întîi că egiptenii își vor bate joc de Dumnezeul lui Israel și-L vor socoti incapabil de a duce poporul în țara făgăduinței, dacă acesta va fi șters de pe fața pămîntului, iar pe de altă parte că Domnul a făcut promisiuni mărețe patriarhilor, cum că le va da în stăpînire țara Canaanului, iar acum acestea rămîneau neîmplinite.

Mijlocind pentru frații noștri de credință, și noi putem folosi aceste motive. Să pomenim credincioșia Domnului, promisiunile Sale, dreptatea Sa în Hristos („El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” 1 Ioan 1.9), iar pe de altă parte să ne gîndim la mărturia pe care creștinii trebuie s-o dea în fața lumii: „Dacă vede cineva pe fratele său săvîrșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața pentru cei care n-au săvîrșit un păcat care duce la moarte” (1 Ioan 5.16).

Cînd Moise vede vițelul de aur și pe popor jucînd (Exod 32.19), se aprinde de mînie, o mînie dreaptă, după voia lui Dumnezeu, nicidecum explozia unor sentimente firești. Sparge tablele Legii, care nici nu fusese bine promulgată, ia vițelul, îl preface în cenușă și, amestecîndu-l cu apă, le-o dă copiilor lui Israel s-o bea. Semnificația acestui gest este ca ei să simtă gravitatea păcatului lor și să înțeleagă durerea cu care Dumnezeu privește nelegiuirea. Trasează leviților misiunea de a-i extermina pe toți aceia care s-au dat, în mod vădîr, idolatriei, chiar dacă aceștia ar fi fost frații, prietenii sau tovarășii lor de slujbă. Trei mii de oameni au căzut loviți astfel, în contrast cu cele trei mii de suflete care au aflat mîntuirea în prima zi a vestirii Evangheliei harului (Fapte 2).

A doua zi, lucrurile revin la normal. Peste tot domnește calmul. Ce va spune acum Moise? Oare va zice el: „ieri m-am mîhnit și m-am mîniat, dar răul nu era atît de grav pe cît se părea”? Dimpotrivă, ci cu o mare povară pe inimă, el afirmă: „voi ați săvîrșit un mare păcat”. A meditat adînc și s-a decis să meargă înaintea Domnului ca să mijlocească pentru copiii lui Israel: „Ați făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui acum la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul

vostru" (Exod 32.30). În fața Domnului, cu inima sfișiată de durere, Moise recunoaște că poporul a comis o faptă deosebit de gravă, apoi adaugă: „Și acum, dacă ierți păcatul ... " încît, fără să-și poată termina fraza, pentru că știa bine că Dumnezeu nu poate ierta păcatul fără să aibă loc ispășirea, după o scurtă pauză, adaugă: „Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" În felul acesta, el se oferă pe sine în schimbul poporului, fără să știe un lucru pe care psalmistul avea să-l descopere mai târziu: „Dar nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării" (Psalmul 49.7). Cu toate acestea, Dumnezeu iartă păcatul, El nu poate accepta ca Moise să suporte consecințele și să plătească pentru popor și spune: „Pe cel ce a păcătuit împotriva Mea, pe acela îl voi șterge din cartea Mea!" (Exod 32.33). Și dacă trece cu vederea păcatul copiilor lui Israel, o face din pricina Aceluia care vrea să vină și să Se aducă jertfă pe Sine însuși. El va fi acel sacrificiu care-I permite lui Dumnezeu să rămînă drept și, în același timp, să-l îndreptățească pe cel ce crede în Isus (Romani 3.24-26). „Păcatele dinainte", comise de Israel în tot cursul Vechiului Testament, au putut fi „trecute cu vederea", fără a suferi temelia desăvîrșitei dreptăți. Acest lucru a fost posibil datorită jertfei unice și perfecte ce avea să fie adusă „la plinirea vremurilor". Dumnezeu rămîne credincios făgăduințelor Sale și drept (Exod 33.1), acordînd poporului iertarea. Gloria Sa nu va suferi nici o atingere din partea egiptenilor, însă va avea de suferit guvernarea copiilor lui Israel, pentru că Domnul Se va retrage din mijlocul lor (Exod 33.3).

Cortul Întîlnirii

Ca urmare a păcatului poporului, Dumnezeu Se depărtează și trimite un înger care să meargă înaintea sa (Exod 33.2-3). Copiii lui Israel aud aceste dureroase cuvinte, își aruncă podoabele și se întristează adînc. Ce era de făcut într-o asemenea situație? Neorînduiala își făcuse apariția, prezența lui Dumnezeu se retrăsese. Totuși, Moise avea să primească instrucțiuni privitoare la construirea Cortului, locașul Domnului în jurul căruia avea să tăbărască semințiile lui Israel. Dar el își dă bine seama că acum lucrul acesta nu mai era cu putință, datorită dezordinii în care se afla poporul. În cazul acesta vor trebui oare privați de prezența divină, împreună cu cei răzvrățiți, și cei ce se tem de Domnul? Hotărît că nu. Moise ia atunci un cort și-l întinde afară din tabără, pentru el, la o anumită depărtare de Cortul Întîlnirii. Toți cei ce căutau pe Domnul cu tot dinadinsul ieșeau la Cortul Întîlnirii, care era afară din tabără (Exod 33.7). Cînd se ducea Moise însuși la Cort, tot poporul se scula în picioare. Fiecare stătea la ușa cortului său și urmărea cu ochii pe Moise pînă intra el în Cort. Existau astfel două categorii de persoane: unele care căutau pe Domnul și ieșeau afară din tabără și altele care priveau de departe, stînd la ușa cortului lor.

O învățătură asemănătoare avem în Evrei 13.13, unde ni se spune: „Să ieșim, dar, afară din tabără la El și să suferim ocară Lui". Creștinătatea zilelor noastre se aseamănă în multe privințe cu

tabăra lui Israel, ca urmare a tuturor amestecurilor cu lumea care a invadat-o. Asa că și noi trebuie să ieșim afară din tabără și, realizând cele spuse în 2 Timotei 2.19-22, să ne strângem în Numele Domnului Isus, bizuiți pe promisiunea Sa: „Căci acolo unde sînt doi sau trei adunați în Numele Meu, sînt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20). Ca și altădată, nici acum nu vor face lucrul acesta toți. Numai o „rămășiță” se va lipi cu toată inima de Domnul, dar aceasta poate conta, desigur, pe făgăduința prezenței Sale.

Cînd Moise intra în cort, stîlpul de nor se pogora și se așeza la usa cortului și Domnul vorbea cu Moise. Astfel tot poporul putea să-și dea seama că prezența lui Dumnezeu se manifesta acolo și nu în mijlocul taberei. Slujitor credincios lui Dumnezeu, Moise are parte de o părtășie cu Domnul, necunoscută pînă atunci, pentru că Domnul vorbește cu el „față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui”.

Moise mijlocește acum pe un principiu nou, al harului. Conștient că a căpătat trecere înaintea Domnului, el roagă pe Dumnezeu să-Și întindă această îndurare peste întreg poporul. Răspunsul primit este minunat: „Voi merge Eu însumi cu tine și îți voi da odihnă!” Dar Moise, ca unul care a căpătat har în ochii Domnului, insistă ca El să meargă nu numai cu slujitorul Său, ci și cu poporul Său. În cele din urmă, Dumnezeu Se lasă înduplecat și spune: „Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea și te cunosc pe nume!” (Exod 33.17).

VIZIUNEA HARULUI.

Încălzit profund de această intimitate cu Dumnezeuul său, Moise își exprimă dorința puternică de a vedea gloria Feței Sale. Însă nu era încă momentul potrivit ca lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu să strălucească pe fața lui Hristos (2 Corinteni 4.6). Domnul spune: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exod 33.20). Însă dacă gloria nu poate fi încă revelată, i se acordă o minunată favoare: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea (în textul francez: bunătatea) Mea” (Exod 33.19).

Așezat în crăpătura stîncii, singur în locul prezenței divine, Moise are o nouă revelație a lui Dumnezeu, o măreață continuare a ceea ce începuse mai demult: în rugul aprins, el cunoaște pe Domnul ca pe Acela care nu Se schimbă: „Eu sînt Cel ce sînt”; în Egipt, Dumnezeu i Se descopere ca „Dumnezeul legămîntului”; la Mara i se spune: „Eu sînt Domnul care te vindecă”; la Sinai primește Legea din partea Dumnezeuului celui drept și sfînt, dar în crăpătura stîncii, Moise ia contact cu însăși natura Celui ce este dragoste: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat

drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor pînă la al treilea și al patrulea neam!" (Exod 34.6-7).

Privind și spre viața altora, vedem cum înăuntrul Templului, în ascuns, tînărul Isaia ia cunoștință de harul care îi înlătură nelegiuirea și-i ispășește păcatul; în viziunea de la Horeb, Ilie ascultă vocea dulce și subtilă, glasul bînd și subțire care îi atinge inima; în Templul din Ierusalim, Pavel vede pe Cel ce avea să-l trimită departe la neamuri; în lumina și răcoarea dimineții învierii, singură în grădina lui Iosif din Arimateea, Maria Magdalena se găsea la picioarele Domnului ei înviat.

Se înțelege că, pogorîndu-se de pe muntele pe care s-a întîlnit cu Dumnezeu, Moise nu mai este același. În mîinile lui se află noile table ale Legii. Ele nu vor mai fi sparte, ci așezate în chivot, simbol al Domnului Hristos. El nu mai vine să pedepsească pe vinovați și să semene groaza și teroarea în tabără, ci acum fața lui este strălucitoare, reflectînd bunătatea și îndurarea pe care le-a cunoscut. El a vorbit cu Dumnezeu. Aaron și poporul, înfricoșați la început, se apropie de el, dar el își pune o măhramă pe față, ca dovadă că nu sosise încă timpul cînd gloria harului să poată fi pe deplin revelată. Pe inimile evreilor, măhrama se mai află și în zilele noastre. La timpul potrivit, „Dumnezeu a făcut să strălucească lumina cunoștinței slavei Sale pe fața lui Hristos. Noi toți care îl cunoaștem pe Domnul Isus putem vedea cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, fiind schimbați în acest chip divin, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Este demn de remarcat un amănunt în acest verset: „Noi toți ... fiind schimbați". Astfel, acesta nu este privilegiul unui bărbat aparte, cum era Moise, nici al unui servitor eminent. O asemenea viziune minunată este rezervată tuturor credincioșilor. Pentru ei, măhrama este dată la o parte. Numai să ne facem timp și să avem ochii deschiși pentru a contempla gloria Domnului.

CAPITOLUL V

DE LA SINAI LA CADES-BARNEA

Ochi în pustie

În prima zi a lunii întîi a celui de-al doilea an de la ieșirea din Egipt, Cortul Întîlnirii era ridicat (Exod 40.1). Se petrec cîteva evenimente mai importante: consacrarea preoților, ofrandele căpeteniilor, Pastele. În ziua întîi a lunii a doua, Moise procedează la numărătoarea bărbaților „în stare să poarte armele" (Numeri 1.3). În sfîrșit, în ziua a 20-a a lunii a doua a acestui an, norul se ridică de deasupra Cortului Întîlnirii. Israelii părăsesc pustia Sinai, pentru prima oară, după ordinul de plecare pe care îl dăduse Domnul. Șase seminții preced chivotul și sanctuarul, iar celelalte 6 formează ariergarda.

Norul dirija orice mișcare a poporului (Numeri 9.15-23). Semnalul de plecare era dat de preoți cu ajutorul trâmbițelor (Numeri 10.1-8). Domnul prevăzuse totul, iar prezența Sa însoțea pe Israel. Atunci de ce va fi dorit Moise un ajutor omenesc în persoana lui Hobab? Madianitul cunoștea bine pustia și locurile unde se putea tăbări. Este adevărat că Moise este cel care insistă pe lângă Hobab pentru a-l face părtaș la binele pe care Domnul avea să li-l ofere, pentru că de fapt Hobab n-avea să meargă în fruntea poporului pentru a descoperi un loc potrivit pentru așezarea taberei, ci chivotul, părăsindu-și locul său obișnuit din centrul adunării, va precede pe israeliți „cale de trei zile” și va căuta un loc de odihnă. Norul avea să aprobe deplasarea, manifestînd prezența divină, ca urmare a mijlocirii perseverente a lui Moise și în ciuda lipsei de încredere pe care a dovedit-o recurgînd la Hobab.

La fel este și cu noi. În Ioan 10, Păstorul cel bun își scoate oile afară din staul și merge înaintea lor. Ele vin după El pentru că îi cunosc glasul. Este o experiență minunată, care se poate face la orice vîrstă, pentru că Domnul merge înaintea noastră. Se deschide o etapă necunoscută, vine un timp nou de studiu, un alt stagiul profesional Isus merge în frunte. Să învățăm a ne încrede tot mai mult în El și să așteptăm ajutorul Lui. „Drumul de trei zile al chivotului” ne învață că nu trebuie să ne agităm, să ne precipităm sau să ne îngrijorăm de ceva, ci să ne continuăm liniștiți călătoria, ținînd seama de drumul trasat. Cine se încrede în Domnul și „îl ia ca sprijin, nu se va grăbi să fugă” (Isaia 28.16). Ne putem însuși și noi promisiunea făcută psalmistului: „Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie să mergi; te voi sfătui și voi avea ochiul îndreptat asupra ta” (Psalmul 32.8). Învățătura aceasta se dobîndește prin cercetarea Scripturii și se aplică practic prin comuniunea cu Domnul.

Greutatea acestui întreg popor

Cartea pustiei, Numeri, este și cartea murmurilor. De atîtea ori israeliții se plîng, se vaită, se tînguie! Numai în capitolul 11 citim că „poporul a cîntit în gura mare împotriva Domnului” (versetul 1), că „poporul a strigat către Moise (versetul 2), că „adunăturii de oameni care se afla în mijlocul lui Israel i-a venit poftă” (versetul 4), că „și copiii lui Israel au început să plîngă” (versetul 4) sau că „Moise a auzit pe popor plîngînd, fiecare în familia lui și la ușa cortului” (versetul 10).

Ni-l putem ușor închipui pe Moise obosit de toate aceste valuri de nemulțumiri care curgeau mereu din inima poporului asupra conducătorului lor, cîntiri și nemulțumiri care au atras de atîtea ori judecata Domnului. Moise trebuia să ducă înaintea lui Dumnezeu plîngerea poporului, același neplăcut și dureros: „De ce?” Acum el spune: „Ei plîng la mine ... Eu singur nu pot să port pe poporul acesta, căci este prea greu pentru mine” (Numeri 11.13-14).

În Exod 18, Ietro, socrul lui Moise, îl sfătuisese pe acesta să aleagă niște căpetenii peste 1000, peste 100, peste 50 și peste 10, care să-l ajute în rezolvarea problemelor israeliților. Oamenii aceștia urmau să judece poporul în așa fel încât la Moise să ajungă numai chestiunile de mare importanță. El urma să le ducă înaintea Domnului și, pe de altă parte, să inițieze poporul în legile și rînduielile divine. Sfatul acesta, supus mai întâi aprobării lui Dumnezeu, a fost pus în aplicare (Exod 18.23) și este amintit, se pare că nu în culori defavorabile, în Deuteronom 1.9-18. (Un corespondent pentru Noul Testament avem în 1 Corinteni 6.4).

În Numeri 11 nu este însă vorba de a face dreptate sau de a asculta cauzele contestațiilor, ci de a purta povara răspunderii. Desigur că Dumnezeu putea să-i pună la dispoziție servului Său resursele necesare spre a-și îndeplini misiunea încredințată, aceea de a conduce pe Israel în țara făgăduinței.

Astăzi trebuie recunoscut, în lumina Noului Testament, faptul că între copiii lui Dumnezeu nu este potrivit cu gândul și voia Sa ca unui singur om să-i revină întreaga sarcină a răspunderii sau a slujirii într-o adunare. Decizia din Fapte 15 nu a fost luată de un singur apostol, oricît de mare ar fi fost acesta, ci așa au găsit cu cale „apostolii, prezbiterii și frații” (versetul 22), adică toată adunarea. Mai este de observat că Pavel însuși avea numeroși „tovarăși de slujbă” (Filipeni 4.3; Coloseni 4.11 etc.) pe care îi trimitea într-un loc sau altul sau care îl însoțeau în călătoriile sale.

În special 1 Corinteni 12, Romani 12 și Efeseni 4 ne arată că, în Trupul lui Hristos, fiecare mădular sau încheietură are slujba sa și că toate funcționează în armonie pentru binele întregului organism. însuși Domnul Isus atribuie, prin Duhul Său, felurite daruri, începînd cu cele fundamentale, de păstori, învățători, evangheliști și profeți și sfîrșind cu tot felul de funcțiuni ce urmează a fi îndeplinite în Trup și în lucrare. Nu au totii credincioșii aceeași calificare, dar toate mădularele trebuie să se îngrijească cu drag unele de altele. „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4.10).

Deși nu era potrivit din partea lui Moise să se plîngă astfel, Domnul exprimă un gest de bunăvoință, alăturîndu-i slujitorului Său pe cei 70 de bătrîni cu ajutorul cărora să poată purta poverile poporului. În orice caz, Moise n-a luat lucrul acesta în nume de rău.

Dimpotrivă, cînd Iosua a vrut să-i împiedice pe Eldad și Medad să proorocească în tabără, Moise a spus: „Ești gelos pentru mine? Să dea Domnul ca tot poporul să fie alcătuit din profeți și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!” (Numeri 11.29). El nu voia nicidecum să fie singurul canal prin care să lucreze Duhul lui Dumnezeu.

„Ochiul nu poate zice mîinii: „N-am trebuință de voi” (1 Corinteni 12.21). Fiecare a primit din partea Domnului o slujbă și nimeni nu poate să-și încredințeze talantul său altuia, nici să

desconsiderare darul cuiva sau, cu atât mai puțin, să încerce să-1 imite pe altul; dar toți sîntem chemați să depindem de Domnul, să ajutăm la lucru și să ne ostenim (1 Corinteni 16.16), conlucrînd în supunere și stimă reciprocă (Filipeni 2.4; Romani 12.3). Nu este vorba de o cooperare asemănătoare celei existente în sînul organizațiilor omenești, ci de o rînduială în cadrul stabilit de exemplu în 2 Timotei 2.19-26, o cooperare într-un organism viu, în care fiecare mădular își păstrează locul și funcția pe care i le-a trasat Stăpînul (Efeseni 4.16).

Amara decepție de la Cades-Barnea

De la Horeb pînă la Cades-Barnea, pe drumul care duce la muntele Seir, este o depărtare de 11 zile (Deuteronom 1.2). Numai cîteva zile ar fi fost deci suficiente pentru a fi ajuns la hotarele țării Canaanului și totuși, la mai bine de 38 de ani după plecarea de la Sinai, regăsim poporul la Cades (Numeri 20.1). Progresele spirituale ale unor credincioși pot fi rapide, dar *adesea ani* întregi sînt pierduți datorită lipsei de credință, de veghere sau de dragoste pentru Dumnezeu.

Punct de plecare pentru cucerirea Canaanului, Cades-Barnea se găsea la hotarul acesteia. Moise relatează în Deuteronom 1 că, după ce au traversat acea pustie mare și înfricoșată, israeliții nu aveau decît să pună mîna cu îndrăzneală pe pămîntul făgăduit. „Și eu v-am zis: „Ați ajuns la muntele amoriților pe care ni-l dă Domnul, Dumnezeul nostru. Iată că Domnul, Dumnezeul tău, îți pune înaintea țara; suie-te, ia-o în stăpînire, cum ți-a spus Domnul Dumnezeul părinților tăi; nu te teme și nu te înspăimînta" (Deuteronom 1.20-21). Din aceste cuvinte rezultă clar acel sentiment de ușurare pe care l-a resimțit Moise cînd s-a văzut, după atîția ani de încercări și greutăți, la frontiera Canaanului. Mai sînt de făcut cîteva eforturi și, prin bunătatea Domnului, el va putea, în curînd, să lase jos povara și să se bucure de odihna mult dorită. Dar de ce avea să fie altfel?

Poporul comite o mare greșală, trimițînd iscoade pentru a cerceta țara Canaanului (Deuteronom 1.22). Oare nu erau suficiente asigurările Domnului cu privire la țara în care „curge lapte și miere"? Sau uitaseră israeliții promisiunea că însuși Dumnezeu va merge cu ei și-i va ajuta s-o cucerească? Nu, ei doresc ca niște oameni să cerceteze țara și să culeagă informații cu privire la ea. Din Numeri 13 aflăm că, deoarece poporul dorește cu orice preț să trimită iscoade, Domnul nu Se opune și îi face cunoscut lui Moise lucrul acesta. Astfel El pune la încercare credința copiilor lui Israel, spre a se dovedi în ce măsură sînt ei dispuși să se încreadă în Dumnezeul lor.

A doua greșală a fost aceea de a accepta raportul căpeteniilor. Acestea constată că, într-adevăr, Canaanul corespunde făgăduințelor lui Dumnezeu: „Ne-am dus în țara în care ne-ai trimis. Cu adevărat este o țară în care curge lapte și miere și iată-i roadele!", dar se grăbesc să adauge: „Poporul care locuiește în țara aceasta este puternic; cetățile sînt întărite și foarte mari. Ba încă am văzut acolo și pe fiii lui Anac" (Numeri 13.27-29). Descrierea țării în asemenea culori i-a

descurajat complet pe copiii lui Israel. Însă Caleb protestează energic: „Să ne suim și să punem mîna pe țară, căci vom fi biruitori!" A doua zi, Iosua i se alătură și insistă: „Ei nu mai au nici un sprijin. Domnul este cu noi, nu vă temeți de ei" (11.9).

Ce va face acum Israel? Va asculta de cei 10 bărbați care le-au tăiat elanul sau vor lua pe cuvînt pe cei doi oameni ai credinței care se bizuie pe Dumnezeu care asigură victoria? Să ne cercetăm care este atitudinea noastră cu privire la țara promisă în noul legămînt: oare o recomandăm călduros și altora sau muiem inima celor ce se arată hotărîți să calce pe urmele Domnului? Critici, vorbe rele, acuzații nedrepte la adresa vestitorilor Evangheliei, delăsarea în frecventarea adunării și atîtea alte insinuări nu sînt ele

tot, atîtea elemente care descurajează pe frații noștri în a cuceri binecuvîntările spirituale ce ne-au fost puse în față de Dumnezeu? Să ne străduim a urma pilda lui Iosua și Caleb, care s-au bizuit pe Dumnezeu pentru a lua în stăpînire cele promise, îndemnînd și pe alții să procedeze la fel.

Din nefericire, copiii lui Israel ascultă de cele 10 iscoade. Toată noaptea țipă, murmură, cîrtesc și plănuiesc să-l alunge pe Moise și să-și aleagă un alt conducător spre a se întoarce în Egipt, Iosua și Caleb urmînd să fie uciși cu pietre. Ce moment critic și ce grea ispită pentru Moise! Pare că se afla acum în fața celei mai mari dificultăți cu care s-a confruntat în decursul vieții sale. De cîte ori a suferit el și a mijlocit pentru poporul acesta, ajungînd pînă acolo de a se da pe sine ca preț de răscumpărare în locul lor, dacă Domnul ar fi voit să accepte ispășirea făcută de Moise. Cu credincioșie și îndelungă răbdare a călăuzit pe copiii lui Israel pînă la hotarele țării promise! Și acum, drept răsplată, ei se leapădă de dînsul și vor să se întoarcă în Egipt! Moise cade cu fața la pămînt înaintea întregii adunări; inima este adînc îndurerată și are impresia că poporul Domnului, în starea lui actuală, nu va intra în odihna Canaanului.

Dumnezeu își pune slujitorul la încercare, propunîndu-i două lucruri: poporul încăpățînat și răzvrătit să fie nimicit, iar casa lui Moise să devină un neam puternic care să-i ia locul. Dar bărbatul acesta valoros are un suflet prea mare ca să accepte să intre singur în țară, cu prețul sacrificării fraților săi și a gloriei lui Dumnezeu (Numeri 14.13-16). El imploră din nou îndurarea Domnului, spunînd: „Iartă, dar, fărădelegea poporului acestuia, după mărimea îndurării Tale, cum ai iertat poporului acestuia din Egipt pînă aici!" Și Dumnezeu spune: „Iert, cum ai cerut" (versetul 20). Însă Moise va trebui să se supună disciplinei aplicate de Dumnezeu lui Israel ca urmare a necredinței sale.

Toată generația ieșită din Egipt va pieri în pustie. Vrednicul slujitor al lui Dumnezeu primește mai bucuros 38 de ani de suferințe alături de popor, decît să-i vadă nimiciți pe copiii lui Israel, iar pe el cruțat și ridicat pe o treaptă foarte înaltă. Omul lui Dumnezeu se alătură fraților săi

și se apleacă sub aceeași osîndă ce li se cuvenea lor, măcar că el nu se făcuse părtaș, în vreun fel, păcatelor lor. Moise va trebui să vadă, unul după altul, trupurile moarte ale tovarășilor săi de exod, căzute pe meleagurile înfricoșate ale singurătăților pustiei. După părerea sa, 4 supraviețuitori: Moise, Aaron, Iosua și Caleb ar fi urmat să intre în Canaan, după 38 de ani, cu totul sleiți de puteri. Chiar și atunci cînd mai mulți israeliti se revoltă și se încapățînează să urce cu propriile lor forțe pe vîrfurile muntelui, Moise se supuse disciplinei divine și rămîne în tabără. Amintește mai tîrziu, cu o melancolie profundă, „ne-am întors și am plecat în pustie pe drumul care duce la Marea Roșie, cum îmi poruncise Domnul, și am ocolit multă vreme muntele Seir" (Deuteronom 2.1).

Raportînd la noul legămînt, oare nu la fel stau lucrurile și în zilele noastre? Nu este cazul adesea să ne smerim și noi sub mîna cea tare a lui Dumnezeu, cînd El își disciplinează poporul, chiar dacă noi personal nu am participat direct la greșeala care a atras pedeapsa divină?

CAPITOLUL VI

ALȚI 38 DE ANI DE SUFERINȚĂ ÎMPREUNĂ CU POPORUL LUI DUMNEZEU

Blîndețea și umilința în fața geloziei și a rebeliunii

„Vremea cît au tinut călătoriile noastre de la Cades-Barnea pînă la trecerea pîrîului Zered a fost de 38 de ani, pînă a pierit din mijlocul taberei tot neamul oamenilor de război, cum le jurase Domnul. Mîna Domnului a fost împotriva lor ca să-i nimicească din mijlocul taberei pînă ce au pierit" (Deuteronom 2.1415). La Cades a avut loc o alegere între oamenii aceștia: ei nu au avut credința necesară pentru a se angaja în cucerirea Canaanului, în care Iosua și Caleb îi invitaseră, și au renunțat de frica vrăjmașilor.

Atît cu privire la mîntuire, cît și la umblarea pe calea sfîntă, vin în viață momente de decizie, cînd ne aflăm la o răscruce de drumuri. Problema se pune astfel: dacă ne alipim cu toată inima de Domnul, îl alegem mereu pe El și acordăm primul loc intereselor și gloriei Sale sau dacă preferăm tovarășia lumii, lăsîndu-ne legănați pe brațele ei și tîrîți pe calea largă, departe de comuniunea cu Domnul nostru?

Pentru israeliți nu a existat drum de întoarcere și restabilirea nu a mai avut loc. Sub guvernarea divină, propriile lor căderi au însemnat adevărate jaloane pe căile pustiei.

Dintre incidentele prezentate de Cuvîntul Domnului ca petrecute în această perioadă, reținem trei mai importante, care proiectează o lumină aparte asupra caracterului lui Moise: vorbirea de rău a Măriei, răscoala lui Core și tensiunea de la Meriba.

VORBIREA DE RĂU A MARIEI (Numeri 12), deși a avut loc înainte de sosirea la Cades-Barnea, o analizăm aici pentru a asigura unitatea subiectului. Maria, sora mai mare a lui Moise, a

condus cu prilejul ieșirii israeliților din Egipt, corul femeilor care au intonat cântarea de triumf de la Marea Roșie. Fără îndoială că ea a dobândit un loc important, atât în familie, datorită vârstei, cât și în mijlocul poporului (Mica 6.4). Dar iată că Sefora, „femeia etiopeancă” care-l părăsise pe Moise pentru un anumit timp, își face din nou apariția. Deoarece Moise era acum însoțit de soția sa, Maria nu mai putea să se bucure de aceeași influență asupra lui ca și mai înainte și după cum se întâmplă de obicei în asemenea situații, începe să-și critice fratele, să vorbească împotriva lui și să-l bîrfească. În cursa aceasta este atras și Aaron, astfel încît cei doi ajung să insinueze: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?” (Numeri 12.2). De cîte ori și printre noi, invidia și gelozia conduc la clevetire, dacă nu la calomnie! În 1 Petru 2.1 sîntem îndemnați să lepădăm categoric orice pizmă și orice clevetire, dacă vrem să fim hrăniți cu laptele duhovnicesc, să ne apropiem mai mult de Dumnezeu și să-I aducem o închinare plăcută. Numeri 12 subliniază gravitatea unor asemenea defecte. Astfel Maria și Aaron ajung să-și dea atîta importanță, încît la un moment dat pierd simțul măsurii și uită locul pe care Dumnezeu li l-a atribuit. „Dumnezeu a auzit-o” (Numeri 12.2). Poate că cineva șoptește la urechea altuia o vorbă uricioasă despre o a treia persoană și-i recomandă să păstreze în secret cele comunicate. Însă Cel care a sădit urechea ia aminte la șoaptele respective, urmînd ca vinovații să suporte consecințele.

Probabil că Moise avea cunoștință despre spusele Măriei, însă Cuvîntul Domnului precizează că Moise era un om foarte blînd, mai blînd decît toți oamenii care se aflau pe fața pămîntului. Smerit ca și Stăpînul său pe care îl preînchipuia, el nu avea să-și ridice glasul, asemenea Celui care, „cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc”. Ce bine este ca, atunci cînd devenim ținta atacurilor și clevetirilor, să ne încredințăm pricina Dumnezeului nostru, care ne va face dreptate, la vremea Lui, și va aduce totul la lumină, așa încît noi să nu avem nimic de pierdut!

Domnul intervine „deodată” (Numeri 12.4), convocînd la Cortul întîlnirii pe Moise, pe Aaron și pe Maria. Poate că fratele și sora lui Moise își închipuiau că avea să se întîmple cu ei la fel ca cei 70 de bătrîni ai lui Israel și anume că Domnul va lua din Duhul care era peste fratele lor mai mic și va turna asupra lor. Dacă vor fi nutrit un asemenea gînd, se vor fi înșelat amarnic. Domnul ia apărarea lui Moise și adaugă: „Cum de nu v-ați temut să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” (Numeri 12.8). Ar fi bine să subliniem în Bibliile noastre acest verset, pentru ca el să ne servească drept normă de conduită, mai ales astăzi, cînd ocară se aruncă cu atîta ușurință la adresa slujitorilor lui Dumnezeu, a lucrării și a purtării lor!

Mînia Domnului se aprinde și norul se depărtează de pe cort: „Iată că Maria era plină de lepră, albă ca zăpada” (Numeri 12.10). Ea a trebuit să suporte consecințele greșelii sale. Moise

intervine în favoarea sorei sale, ca o nouă dovadă de dragoste și de umilință, însă tot poporul va trebui să afle că prorocița a fost pedepsită din pricina atitudinii pe care a avut-o față de fratele ei. Șapte zile în afara taberei! Șapte zile de izolare pentru Maria și 7 zile în care poporul nu poate înainta nici un pas. Vedem de aici că nu este suficient să regretăm fapta, ci trebuie să simțim în adâncul ființei noastre cât de gravă este ea în ochii oamenilor sfinți și mai ales în fața Domnului. Ne atrage atenția în mod deosebit atitudinea lui Moise care se roagă și mijlocește pentru sora sa, așa cum a făcut Iov pentru prietenii săi și cum ne îndeamnă Ioan să procedăm și noi, dacă vedem pe fratele nostru păcătuiind. În Matei 18.15 sîntem îndemnați să ne ducem în căutarea unui asemenea frate, pentru a-l câștiga de partea binelui. Dacă încercarea noastră se dovedește a fi fără rezultat, deși am acționat în spiritul lui Ioan 13, care ne dă învățătura privitoare la spălarea picioarelor fraților noștri, să mai luăm cu noi pe doi sau trei frați, pentru a obține, cu orice preț, reabilitarea celui care a greșit. Numai după eșuarea celei de a doua vizite este potrivit să se aducă la cunoștința adunării cazul respectiv, dacă avem de-a face cu o problemă de o gravitate deosebită. Nu este îngăduit cu nici un chip să răspîndim în jur răul acela. Să nu uităm cât a costat-o pe Maria un asemenea lucru!

RĂSCOALA LUI CORE este descrisă în Numeri 16, capitol care relatează dificultatea cea mai mare pe care a întâmpinat-o Moise de-a lungul celor 40 de ani petrecuți în pustie. Levitul Core, un chehatit, se răscoală în inima sa împotriva lui Moise și își asociază 250 de bărbați dintre căpeteniile adunării, urmărind să pună mîna pe puterea religioasă: de ce să fie preoția rezervată doar familiei lui Aaron? De ce să nu aibă acces și leviții la slujba aceasta? De altfel, toată adunarea lui Israel, tot poporul este sfînt și Domnul este în mijlocul său; de ce să se ridice Moise și Aaron mai presus de adunarea Domnului?

La fel se întîmplă și în zilele noastre. Sub perdeaua unui pretins zel pentru sfințenia adunării se ascund adesea alte dorințe și scopuri necinstite. Datan, Abiram și On, care aparțineau seminției lui Ruben, au făcut caz de ceea ce noi am numi „autoritatea civilă” a lui Moise: „vrei să mai și stăpînești peste noi?” (versetul 13). Rebeliunea aceasta dublă ia asemenea proporții încît cuprinde toată adunarea copiilor lui Israel (versetul 19). Ce va face Moise? Ca și de alte dăți, el cade cu fața la pămînt și lasă loc deciziei lui Dumnezeu: „Mîine Domnul va arăta cine este al Lui și cine este sfînt ... va lăsa să se apropie de El pe acela pe care-l va alege” (versetul 5). Pe de o parte, Moise se încredințează Domnului, pentru ca El să decidă și să confirme poziția fiecăruia înaintea Sa, iar pe de altă parte nu se grăbește, nu forțează lucrurile, ci, în ciuda gravității situației, lasă timp pentru pocăința lui Core și alor săi. În fața unei asemenea ingraturități, a unei răzvrătiri de o așa proporție, conducătorul neamului israelit ar fi putut să abandoneze poporul, lăsîndu-l în voia soartei. Dar el

rămîne neclintit la locul de răspundere pe care i l-a încredințat Dumnezeu, păstrîndu-și toată autoritatea și menținîndu-se într-o stare de urnilîntă și plin de îndurare.

Prima lecție care se desprinde din acest capitol este recunoașterea poziției stabilite de Dumnezeu fiecăruia, în mijlocul poporului Său. În Trupul lui Hristos nu au toate măduarele aceeași funcție. Dumnezeu a dat fiecăruia un dar, după buna plăcere a voii Sale, astfel că nimeni nu poate spune: „Nu am trebuință de tine!” De asemenea, măduarele care prezintă o mai mică importanță nu au nici un motiv să considere că ele nu aparțin Trupului lui Hristos.

Moise subliniază că leviții dispun de o poziție privilegiată: ei se pot apropia de Domnul pentru a face o slujbă în cort (versetul 9) și atunci, de ce să dorească ei preoția? De vreme ce Dumnezeu a încredințat-o familiei lui Aaron, nu trebuie recunoscută această alegere divină? tot așa și cu Moise: dacă Dumnezeu i-a atribuit lui autoritatea de care se bucură, ce motive i-ar putea determina pe israeliți să nu asculte de el și să nu i se supună?

Acest principiu rămîne absolut valabil și în noul legămînt. Aici toți credincioșii sînt preoți, dar Cuvîntul Domnului vorbește despre bătrîni, despre „mai mari” care se cuvine a fi ascultați (Evrei 13.17), despre vestitori ai Evangheliei care trebuie să fie prețuiți și înconjurați cu toată dragostea (1 Corinteni 16.16-18). Este foarte important, în primul rînd, să ne cunoaștem locul, să știm bine ce dar ni s-a încredințat, apoi să ne străduim, cu ajutorul Domnului și prin harul Său, să folosim darurile noastre spre binele tuturor fraților și surorilor noastre, fără a constitui vreo piedică pentru cineva.

În fata insolentei lui Datan și Abiram, Moise, odată mai mult se așază în mîinile Domnului (versetul 15). A doua zi, Core îi adună pe cei 250 de oameni ai săi și cu totii aduc tămîie la intrarea în Cortul Întîlnirii, îndeplinind astfel slujba de preoți. Domnul își exprimă nemulțumirea față de atitudinea poporului Său și Se de:lară hotărît să-l șteargă de pe fața pămîntului: „Despărțiți-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă!” (versetul 21). Totuși, ca urmare a mijlocirii lui Moise, poporul este cruțat, cu condiția ca adunarea să se retragă și să se separe de locuințele lui Core, Datan și Abiram. Cazul acestor oameni este mult prea grav ca Dumnezeu să mai poată uza de îndurarea Sa sau să recurgă la simpla lor excludere din sînul adunării, ci trebuie ca ceilalți să se depărteze de ei și să-i lase în seama Domnului. Din nefericire, Core, Datan și Abiram nu au fost deloc influențați de lucrul acesta. Dimpotrivă, așezați la ușa corturilor lor, cu nevestele, copiii și nepoții lor, au sfidat întreaga adunare. Dar deodată pămîntul își deschide gura și îi înghite de vii, iar focul trimis de Domnul mistuie pe cei 250 de oameni care aduceau tămîie. Tot poporul a trebuit să înțeleagă aceste două lucruri: că numai mijlocirea lui Moise (antetip al lui Hristos) îi putea salva de la pieire pe cei răzvrățiți și că judecata lui Dumnezeu nu-i cruță pe vinovați, dacă ei nu se pocăiesc.

Cu toate acestea, calmul nu se restabilește nici a doua zi, așa cum știm că se întâmplase în cazul vițelului de aur. Toată adunarea murmură iarăși împotriva lui Moise și a lui Aaron și-i acuză de moartea fiilor lui Israel. Drept urmare, se dezlănțuie o urgie care i-ar fi nimicit pe toți, dacă Aaron, îndemnat de Moise, nu ar fi luat cădelnița și nu s-ar fi așezat între morți și vii, pentru încetarea plăgii. Tămâia preînchipuia ofranda de bun miros care se ridica spre Dumnezeu Domnul Isus Hristos, jertfa desăvârșită care poate salva din pierzarea veșnică pe toți cei ce se încred în El. De data aceasta 14.700 de persoane sînt lovite, fapt care dovedește gravitatea răzvrătirii care continuă și după ce judecata lui Dumnezeu s-a arătat în mod lămurit. Însă Domnul avea să dovedească faptul că preoția fusese încredințată lui Aaron printr-un semn izbitor, un semn al vieții, nu un semn ucigător, cum a fost focul care a mistuit pe cei 250 de bărbați; toiagul lui Aaron, așezat în sfîntul locaș împreună cu ale căpeteniilor celor 12 seminții, înmugurește și dă roade. Prin aceasta vedem în Aaron o imagine clară a Marelui Preot stabilit nu prin legea unei porunci omenești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare (Evrei 7.16).

Tensiunea de la Meriba

Iată-ne în al 40-lea an al pîrbegiei israeliților prin pustie. După întîmplarea cu iscoadele, petrecută în al doilea an de la ieșirea din Egipt, poporul a rătăcit înapoi și încolo și în cele din urmă s-a grupat la Cades. Maria moare și este îngropată acolo. Din lanțul celor trei se rupe o verigă. Și acum, la Meriba, poporul este din nou pus în fața lipsei totale de apă. Cum va reacționa tînăra generație crescută în pustie, care a prăznuit Pastele memorial și în mijlocul căreia se afla Cortul întîlnirii? Să admitem întrucîtva că cei ce au fost crescuți în Egipt ar fi putut să murmure, dar tinei 11 care au beneficiat de învățătura lui Moise, de călăuzi rea sa plină de dragoste și duioșie, care au văzut de atîtea ori gloria Domnului, nu ar fi trebuit să se comporte cu totul altfel? Teoretic da, însă practic n-a fost tocmai așa. Inima omului rămîne aceeași: din nou cîrtiri, reproșuri, nemulțumiri, din nou „de ce?” și „de ce?”...

Moise cade cu fața la pămînt, alături de Aaron, dar nu înaintea adunării, așa cum s-a mai întîmplat în alte ocazii, ci „la ușa cortului întîlnirii” (Numeri 20.6). Gloria Domnului li se arată, de data aceasta nu pentru a nimici poporul, ci pentru a uza de harul Său, în baza preoției confirmate prin înfrunzirea toiagului lui Aaron. Domnul dă lui Moise instrucțiuni precise: să ia toiagul din fața Domnului, „toiagul care înfrunzise”, să strîngă pe copiii lui Israel și să vorbească stîncii sub ochii lor. Moise se supune poruncii Domnului. Ia toiagul, iar cei doi frați cheamă adunarea înaintea stîncii. Urmează un moment de tensiune, de iritare, de indignare din partea lui Moise, un act necugetat care-i va compromite cariera. El spune: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să

vă scoatem apă din stînca aceasta?" Apoi a ridicat mîna și a lovit stînca de două ori cu toiagul (toiagul său, nu al lui Aaron)!

Ne întrebăm: ce se întîmplase cu Moise? îi slăbise credința? îl obosise îndelunga ingraturitudine a poporului? Oricare ar fi fost situația, el a dovedit lipsă de credință pentru ceea ce i se ceruse: să vorbească stîncii. El face uz de autoritatea pe care o avea, lovind stînca cu toiagul său, nesocotind astfel cuvintele Domnului care-i ceruse doar să vorbească stîncii, avînd în mînă toiagul harului și al profeției. într-adevăr, numai harul putea duce poporul în țara făgăduinței, nicidecum toiagul judecății sau autoritatea sa. Chiar dacă Moise nu putea cuprinde toată semnificația gestului său, era deosebit de gravă lovirea stîncii a doua oară. Hristos nu trebuia să fie lovit decît o singură dată. Și Domnul spune: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau" (Numeri 20.12). S-ar părea că sentința divină este prea grea față de această greșală, dar Domnul cere mai mult de la cei ce au primit mult, mai ales cînd este vorba de slujitorii Săi deosebiți.

Moise roagă stăruitor și de mai multe ori pe Dumnezeu să-i revoce sentința, dar decizia divină este inexorabilă (Deuteronom 3.25-26). Bătrînul servitor regăsește comuniunea și intimitatea cu Stăpînul său, dar sub guvernarea divină, consecințele subzistă: „Tu nu vei trece Iordanul". Același principiu a fost aplicat și lui David cu privire la copilul Bat-Șebai.

Singur la Pisga

La scurt timp după cearta de la Meriba, Aaron, însoțit de Moise și Eleazar, trebuie să urce muntele Hor. Acolo Moise dezbracă pe fratele său de veșmintele preoțești și-l îmbracă pe nepotul său Eleazar. Aaron moare acolo, pe vîrfurile muntelui, apoi Moise și Eleazar coboară de pe munte (Numeri 20.28). Cu prilejul vițelului de aur, Aaron a fost crutat. Cînd focul Domnului a nimicit pe Nadab și Abihu, din pricină că aduseseră foc străin pe altar, Aaron nu a zis nimic, conștient că fiii săi erau mai puțin vinovați decît el însuși. Dar viața lui este din nou scumpă înaintea Domnului. Acum însă, la amurgul vieții, el trebuie să se stingă dezbrăcat de podoabele care marcaseră înalta poziție în care fusese pus de Dumnezeu. De ce murea el dezbrăcat de veșmintele de mare preot? Pentru că, la fel ca fratelui său, i-a lipsit credința în momentul critic.

Moise va mai rămîne singur în fruntea poporului cîteva luni. Cel din urmă an al vieții este foarte încărcat. Toată cartea Deuteronom este plină de amintirile sale. Legislatorul recapitulează poruncile, dă noi instrucțiuni privitoare la țară și face poporului ultimele recomandări. Apoi, în ochii tuturor, el investește pe Iosua cu autoritatea necesară pentru a-i lua locul. Urmează rostirea cîntării menite să reamintească fiilor lui Israel avertismentele Domnului. înainte de a muri, el

binecuvântează semințiile, una după alta, dovedind că este conștient de ruina viitoare a poporului, dar și de resursele lui Dumnezeu față de Israel.

Fiind pe punctul de a se despărți de cei pe care i-a slujit și ia condus cu atîta credincioșie, dragoste și bunătate, Moise pronunță aceste cuvinte: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronom 33.27). În rugăciunea lui, care ne-a fost păstrată în Psalmul 90, el spune: „Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam”. Cuvintele acestea exprimă, în mod fericit, comuniunea, intimitatea sa cu Dumnezeu, care i-au marcat cariera de la rugul aprins și pînă la cîmpia Moabului. Despre o asemenea unire vitală cu Dumnezeu a spus Domnul Isus cuvintele următoare: „Rămîneți în Mine și Eu voi rămînea în voi” (Ioan 15).

Dumnezeul pe care-L cunoscuseră părinții lui Moise, Dumnezeul care i Se descoperise în tinerețe rămîne același. În toți anii aceștia, brațele Sale puternice l-au purtat și pe el, nu numai pe poporul său.

În cea din urmă zi, Moise părăsește cîmpia Moabului unde se întindeau corturile israeliților și, încet-încet, se suie pe muntele Nebo, la vîrfurile Pisga. Lucrarea sa era terminată. Pînă la hotarele Canaanului, trecînd peste atîtea dificultăți și obstacole, el a condus această națiune căreia i-a transmis gîndurile lui Dumnezeu. Misiunea sa era îndeplinită, dar nu în felul în care dorise atît de mult s-o isprăvească, deoarece nu el avea să ducă poporul în țara făgăduinței. Iar acum, în ultimele clipe ale vieții, nu are alături, ca Aaron, un frate sau un fiu care să-l ajute. Pînă și credinciosul său Iosua, care îl însoțise la Sinai, a rămas acum în cîmpie. Dar Cineva mai mare și mai minunat decît toți Se apropie și-Și face simțite prezența și harul: „Și Domnul i-a arătat toată țara, de la Galaad pînă la Dan” (Deuteronom 34.1). Altădată Avraam o străbătuse în lung și în lat, știind că Dumnezeu avea s-o dea în stăpînire urmașilor săi (Geneza 13.17). Oamenii credinței din Evrei 11 au văzut de departe lucrurile promise (patria cerească) și le-au urât de bine. Ioan, pe insula Patmos, conștient de decăderea Bisericilor (Apocalipsa 2 și 3), vede cetatea Ierusalimului celui nou, soția Mielului (Apocalipsa 21).

La rugul aprins, Moise a fost singur cu Dumnezeu. Locul unde „Cel ce este” i Se făcea cunoscut și-l constrîngea pe servul Său să accepte misiunea pe care urma s-o îndeplinească era un pămînt sfînt. La Sinai, legislatorul a fost singur cu Dumnezeu de două ori cîte 40 de zile. Apoi, în crăpătura stîncii, el a învățat să cunoască gîndurile Dumnezeului îndurării. La Locul Preasfînt, istovit de ingratitudea poporului, conducătorul a pătruns de atîtea ori ca să asculte în liniștea sanctuarului vocea care îi vorbea de deasupra capacului ispășirii (Numeri 7.89) și vorbea cu Dumnezeu.

Pe piscul golaș al muntelui Pisga, în acest moment suprem al vieții, Prietenul bine cunoscut și credincios Se află alături de slujitorul Său. După contemplarea țării binecuvântate, pe care Dumnezeu o va da poporului Său, Moise este din nou singur și adoarme. Domnul însuși îl îngroapă în vale, însă nimeni nu i-a văzut mormântul până în ziua de azi. Dumnezeu însuși S-a îngrijit de corpul slujitorului Său. Mai târziu, Domnul a vegheat ca Vrajmașul să nu facă din trupul acesta un obiect de venerație și idolatrie, cum s-a întâmplat mai târziu cu șarpele de aramă.

Și totuși, într-o anumită zi, Moise avea să intre în țara Canaanului. Pe muntele transfigurării (Luca 9.28-31), el avea să vadă, în firea sa omenească, dar proslăvită, Fața care-i rămăsese ascunsă pe Sinai. Subiectul discuției cu Domnul Isus nu avea să fie viața lui Moise, cu toate peripețiile prilejuite de trecerea prin pustie, și nici o privire spre viitorul îndepărtat, când gloria Fiului lui Dumnezeu va străluci peste împărăția Sa veșnică, ci „sfârșitul pe care El avea să-l aibă la Ierusalim”.

Prin mielul pascal și jertfele levitice, Moise prezentase tipuri ale Mielului lui Dumnezeu. De data aceasta era de față Mielul însuși, Jertfa de ispășire care permitea ca Dumnezeu să fie și să rămână drept și, în același timp, să poată îndreptăți pe cel ce crede în Isus. Dar minunata viziune a încetat. Conversația a luat sfârșit. Norul i-a ascuns pe Moise și pe Ilie până în ziua învierii. Ucenicii nu au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur.

Ca om al lui Dumnezeu de o mare valoare, ca om al unei credințe vii și puternice, ca eliberator eminent, ca un conducător plin de îngăduință răbdătoare, ca un blînd și iubitor păstor, ca legislator înțelept, ca profet puternic în fapte și în cuvinte, ca veritabil antetip al Domnului Hristos, Moise rămîne pentru noi o figură remarcabilă, un adevărat unicat. Ce ne rămîne de făcut nouă este să privim la sfârșitul felului său de viețuire și să-i urmăm credința, potrivit cu Evrei 13.7.

CUPRINS - Moise

Capitolul I. COPILĂRIA, TINEREȚEA, CHEMAREA

Credința părinților

Alegerea la 40 de ani

Viziunea la 80 ani

Capitolul II. ÎN EGIPT. MOISE ELIBERATORUL

Eșecurile

Cine sînt cei ce vor merge?

Pastele

Capitolul III. PRIMII PAȘI ÎN PUSTIE. MOISE PĂSTORUL

Izbăvirea de la Marea Roșie

Amărăciunea de la Mara

Lecții noi la Refidim

Capitolul IV. SINAI. MOISE MIJLOCITORUL

Primirea Legii

Vițelul de aur

Cortul întâlnirii

Capitolul V. DE LA SINAI LA CADES-BARNEA

Ochi în pustie

Greutatea acestui întreg popor

Amara decepție de la Cades Barnea

Capitolul VI. ALȚI 38 DE ANI DE SUFERINȚĂ

Împreună cu poporul lui Dumnezeu

Blîndețea și umilința în fața geloziei și a rebeliunii

Tensiunea de la Meriba

Singur la Pisga